

Præsident David O. McKay • 1873-1970

Det inspirerende budskab

AF PRÆSIDENT ALVIN R. DYER,
rådgiver i Det Første Præsidentskab

Når man kaster et blik ind i fremtiden, ser man, at ungdommen af i dag vil komme ud for forbløffende tildragelser og bevægelser. Den skulle være interesseret i at leve et rent liv og finde åndelig balance og ikke lade sig rive med af populære og verdslige ting. Her er et vers, der antyder en sådan balance:

„Hvad end der svækker din fornuft, døver din samvittigheds stemme, fordunkler din erkendelse af Gud, fjerner din nydelse af åndelige ting,

„Hvad end der får kroppen til at herske over ånden — denne magt er synden — hvor harmløst den end kan synes i sig selv.“

(Sussanah Wesley, moder til John Wesley, en af det attende århundredes religiøse reformatorer i England.)

Menneskets betydning og hensigt motiveres af en dybere kraft end køn eller ærgerrighed. Mennesket føler nødvendigheden af en forbindelse med Gud gennem lydighed mod Hans bud. Ud fra denne følelse kommer tro og forvisningen om, at Han ikke er et transitivt væsen, som biologisk vil ophøre med at eksistere, men i stedet være evig. Hvis man fuldtud forstår denne sandhed, vil det give overskud af lys over mørket. ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

David O. McKay 1873–1970. Af Henry A. Smith	67
Jeg er meget taknemmelig. Af Præsident David O. McKay	71
Genealogi: den store nivellerer. Af David H. Pratt	73
Kristen Kærlighed. Af John W. Bennion	74
Indstilling og evner. Af George Albert Smith, Jr.	76
Herrens hus. Af Ældste John A. Widtsoe	78
Øjr nu noget med det! Af Ældste Richard L. Evans	79
Begyndelse til omvendelse. Af Samuel L. Holmes	80
Søndagsskole: Hvordan man kommunikerer effektivt.	
Af Ældste Thomas S. Monson	88
Hjælpeforeningen: Vidnesbyrd. Af Præsident Hugh B. Brown	84
Ungdomsiderne: Den præsiderende Biskop taler til ungdommen om deres grenspræsidenter	82
Børnens sider: Det fuldendte skjulested. Af Lucile C. Reading	17
Magiske ting. Af George D. Durrant	19

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3 · Marts 1970
119. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

David O. McKay

1873-1970

AF HENRY A. SMITH
Kirkens Pressesekretær

Præsident David O. McKay, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges elskede profet, seer og åbenbarer, døde i sit hjem i Salt Lake City den 18. januar, 1970. Bisættelseshøjtideligheden for den 96-årige profet fandt sted i Tabernaklet i Salt Lake den 22. januar.

David Oman McKay blev Kirkens niende præsident den 9. april 1951, da han blev opretholdt af Kirkens medlemmer, højtideligt forsamlede i det historiske tabernakel på Tempel Square. Han var da 77 år gammel.

Denne elskede profet, seer og åbenbarers død markerer afslutningen af en enestående udviklingsperiode, næsten to decenniers fremgang uden sidestykke i Guds rige på jorden.

Så hastigt er Mormonismen gået frem, at mere end halvdelen af de næsten tre millioner medlemmer, Kirken har i dag, ikke har kendt nogen anden profet end Præsident McKay. I den periode, han har været Præsident, er vi blevet vidne til en mere storslået vækst og udvikling end i nogen anden tilsvarende periode af Kirkens historie.

Præsident McKay påtog sig lederskabet for Kirken med dette løfte: "Jeg vil gøre mit bedste for at leve således, at jeg kan gøre mig fortjent til at have den Helligånd som ledsager." Hans inspirerede ledelse og resultaterne af hans præsidentskab bærer vidnedsbyrd om, at han har haft denne ledsager.

Det har i sandhed været "en gylden tid", en tid, hvor Kirken virkelig blev international. Præsident McKays første besøg i Europa som Kirkens Præsident i sommeren 1952 overbeviste ham om "det nære slægtskab mellem Kirkens medlemmer i Europa og Kirken i Amerika." Det var ved denne lejlighed, han udvalgte byggegrunden til Templet i Schweiz, og hvor han også overvejede at købe den grund, hvorpå London-templet nu står.

Han udtalte som sin bestemte mening, at hvis de Sidste Dages Hellige rundt omkring i verdens nationer kunne få del i templets rige, åndelige velsignelser, ville de blive i deres hjemland og opbygge Kirken der, hvor de boede. At han koncentrerede sig stærkt om dette bevises af den kendsgerning, at af de fem templer, han ind-

viiede under sit præsidentskab, ligger de tre uden for U.S.A., nemlig i Schweiz, i England og i New Zealand.

Et andet bevis på hans tydeligt anlagte "internationale politik" er organiseringen under hans præsidentskab af de første Zions stave i England, Europa, i Syd-Amerika og på de fjerne øer i Stillehavet. Den første af disse stave var „Manchester Stake“, der blev organiseret i 1961.

David O. McKay blev Kirkens Præsident under temmelig dramatiske omstændigheder. Den 121. årlige konference var planlagt til fredag, lørdag og søndag den 6., 7. og 8. april, og konferenceplanerne havde været igang i flere uger. Men to dage før konferencen — den 4. april 1951 — døde Præsident George Albert Smith i sit hjem i Salt Lake City på sin 81 års fødselsdag. Til stede ved hans dødsleje var nogle af hans familie og så den mand, som skulle efterfølge ham og på hvis skuldre præsidentskabets betydningsfulde kappe skulle lægges.

Præsident McKay var på det tidspunkt rådgiver i Det Første Præsidentskab og Præsident for de Tolv Apostles Råd. Ikke før den foregående dag, da han havde besøgt den syge Præsident Smith, som var blevet ramt af et slagtilfælde, gik det helt op for ham, at lederskabets ansvar ville blive hans. Han følte sig meget ydmyg ved denne oplevelse.

To dage efter samledes man til konference i Tabernaklet, hvor Præsidentens stol stod tom. Den præsiderende myndighed var De Tolv Råd, som David O. McKay var præsident for. Så vidt de fleste af dem, der var forsamlede der, eller som lyttede ved radioen eller fjernsynet, var denne konference den første i Kirken, der blev ledet af de Tolv Råd.

Lørdagens møder blev aflyst af hensyn til Præsident Smiths bisættelse. Her præsiderede Præsident McKay. Konferencen blev så forlænget til at indbefatte den højtidelige forsamling mandag morgen, hvor Præsident McKay blev opretholdt og Det Første Præsidentskab blev reorganiseret med Stephen L. Richards og J. Reuben Clark Jr. som rådgivere.

Nogle få tilkendegivelser af Kirkens bemærkelsesværdige

Præsident McKay og hans rådgivere Hugh B. Brown og Joseph Fielding Smith præsiderede over mange generalkonferencer i Salt Lake Tabernaklet.

I 1921 foretog ældste David O. McKay af De Tolvs Råd sammen med Hugh J. Cannon en verdensomspændende rejse til Kirkens missioner, den eneste tur af den art, som en generalautoritet har foretaget.

I februar 1961 talte Præsident McKay ved indvielsen af Hyde Park Chapel, den første mormon-kirkebygning i Storbritannien.

Dette familie billede, hvor David ses på sin faders knæ, er det første billede man kender af David O. McKay.

vækst i løbet af de næste tyve år, Præsident McKay var dens præsident, finder man i det totale medlemsantal, i antallet af stave og warder og i antallet af missioner. Da han i 1951 blev præsident, var Kirkens medlemsantal ca. 1,150,000. I dag er der næsten 3,000,000. I 1951 var der 180 stave; i dag er der 500. Der var 1,541 warder og uafhængige grene; i dag er der flere end 4,200. Der var i Kirken 43 missioner i 1951; nu er der over 80.

Præsident McKays stimulerende og fremgangsrige ledelse var en nøgelfaktor i denne udvikling. Næsten overalt i verden, hvor som helst der findes en gren af Kirken, følte man hans personlige indflydelse. Han er den af Kirkens præsidenter, som har rejst længst omkring. Ved hjælp af de moderne transportmidler har han bogstavelig talt rejst til jordens fjerneste egne, hvor han har holdt møder med de hellige, styrket missionærerne, indviet Kirkebygninger og templer og vundet venner for Kirken alle steder. Hans rejser omfatter adskillige rejser til England og det øvrige Europa, besøg hos missionerne i Syd-Amerika, Central-Amerika og Mexico, en tur til Syd-Afrika (han var den første generalautoritet, der nogensinde har besøgt det land), og et besøg hos Stillehavets missioner, heri medregnet New Zealand og Australien, hvor en præsident fra Kirken aldrig før havde dristet sig hen.

Præsident McKay var en generalautoritet i næsten 64 år, idet han blev udnævnt til medlem af De Tolvs Råd i en alder af 32 år, i april 1906.

David O. McKay var født i Huntsville, Ogden Valey, Utah, den 8. september 1873 som søn af David McKay, omvendt til Mormonismen i Skotland, og Jeanette Evans McKay, som var fra Wales. Da den unge David var syv år, blev hans fader kaldet som missionær til De britiske Øer i to år, moderen og børnene blev hjemme i Hunts-

Fem SDH-templer blev indviet under Præsident McKays lederskab, og heraf var de tre uden for U.S.A. I august 1955 foretog han det første spadestik på grunden til London-templet.

Præsident McKay og hans hustru ankom i juni 1952 til Helsingfors, Finland, på besøg sammen med deres søn, David Lawrence McKay og hans hustru. De blev budt velkommen af præsident Henry A. Mattis fra Kirkens finske mission.

ville og drev familiefarmen. (Fødehjemmet i Huntsville har været et samlingssted for „McKay-klanen“ i mange år, og lige til sin sidste sygdomsperiode har Præsident McKay glædet sig, når han kunne tilbringe nogen tid der sammen med sin familie.)

David O. McKay fik sin første uddannelse i Huntsville. I 1894 kom han på University of Utah i Salt Lake City, hvorfra han blev permitteret i 1897, og var den, der holdt klassens afskedstale.

Han blev derefter kaldet til tjeneste som missionær og fulgte i sin faders fodspor til De britiske Øer. Således begyndte en livslang missionær- og ledergerning, der har givet ham det omdømme at være en af Kirkens fremragende missionærer. I marts 1898 blev han kaldet til distriktspræsident for Glasgow distrikt, hvor han tjente i mere end et år, inden han blev afløst og rejste hjem i 1899.

I 1899 blev han ansat som lærer ved Weber Academy — nu Weber State College — i Ogden, Utah, og i 1902 blev han forstander for denne skole.

Præsident McKay ægtede Emma Ray Riggs fra Salt Lake City den 2. januar 1901 i templet i Salt Lake. Deres ægteskab var ideelt, idet det kunne stå som forbillede på familiesammenhold for Sidste Dages Hellige over hele verden. De fik syv børn: David Lawrence McKay, Dr. Lewelyn R. McKay, Royal Riggs McKay (død), Mrs. Russell (Lou Jean) Blood, Mrs. Conway (Emma Rae) Ashton, Dr. Edward R. McKay og Robert R. McKay.

Præsident McKay blev nogle få måneder efter at være kaldet til apostel i 1906 assisterende „general-forstander“ for Deseret Sunday School Union. I 1918 blev han kaldet som „general-forstander“; denne stilling betjente han, til han i 1934 blev kaldet til rådgiver i Det Første Præsidentskab. Præsident McKay blev velkendt som

Præsident McKay var den af Kirkens præsidenter, som har rejst længst omkring. Da dette billede blev taget, talte han til en forsamling i New Zealand.

Præsident McKay talte med mange politiske ledere. For flere år siden blev han fotograferet i en samtale med the Right Honorable Walter Nash, New Zealands premierminister.

„den moderne Søndagsskoles fader“. Af de mange indsatser, han har gjort, har ingen været af større betydning eller mere vidtrækkende end den, han har gjort for at ensrette Søndagsskolens program og udvikle undervisningsteknikken for Søndagsskolens lektier. Lige fra den yngste klasse til forældreklassen blev der indarbejdet et trinvis udviklede studiekursus i hele Kirken. Præsidenten gjorde en betydningsfuld indsats for Kirkens uddannelsesprogram. Fra 1906 til 1919 var han medlem af Kirkens uddannelsesbestyrelse; og fra 1919-1921 var han Kirkens uddannelses-kommissær. På forskellige tidspunkter var han også medlem af bestyrelsen for University of Utah og tillidsmand ved Utah State University. Ved sin død var han præsident for Brigham Young University's bestyrelse og for Kirkens uddannelsesbestyrelse.

I 1921 foretog Præsident McKay og ældste Hugh J. Cannon en verdensomspændende rejse til Kirkens missioner, den første og eneste sådan udtrakt besøgsrejse, der nogensinde er foretaget af en generalautoritet. På denne tur rejste de over 99,750 km og besøgte alle missioner undtagen Syd-Afrika.

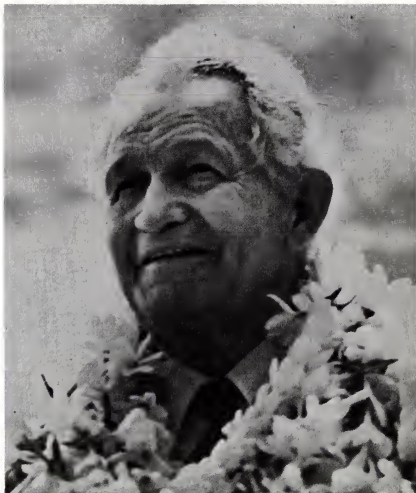
I 1922 blev Præsident McKay udtaget til at præsidere over Kirkens europæiske missioner med hovedkvarter i England. To år efter vendte han tilbage til Salt Lake City. De følgende ti år virkede han i sit kald som apostel, idet han var med til at lede Kirkens verdensomspændende aktiviteter. Og så — i 1934 — blev han af Præsident Heber J. Grant kaldet som 2. rådgiver i Det Første Præsidentskab. Han virkede i denne stilling sammen med Præsident Grant og senere sammen med Præsident George Albert Smith til 1951, da han blev Kirkens Præsident.

Trods sin travlhed som kirkelig embedsmand påtog Præ-

I august 1955 hilste Præsident McKay på medlemmer af Tabernakelkoret, da de ankom til Prince's Pier Greenock, Skotland.

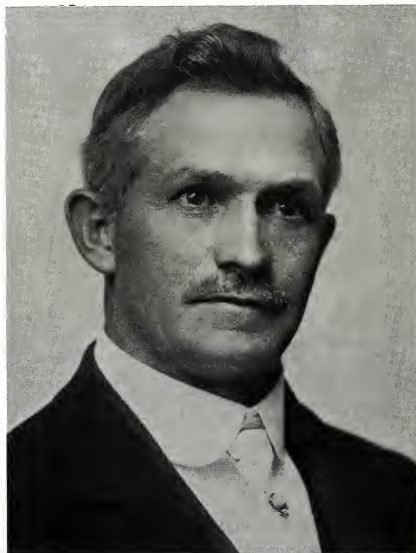
Under en af sine mange rejser til øerne i Stillehavet, poserede Præsident McKay med en smuk „lei“ (blomsterkrans), han havde modtaget.

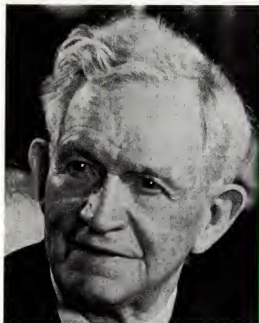

sident McKay sig mange store civile opgaver. I 1938, hvor man forberedte sig på at fejre 100-året for mormonpionernes ankomst til Saltsødalen — den skulle mindes i juli 1947 — udvalgte Utahs guvernør ham til formand for statens komité for denne 100-årsfest. Hans lederskab i denne opgave nåede sit højdepunkt i et helt års fejring af statens 100-års jubilæum i 1947 og i udførelsen og indvielsen af det smukke og betagende „Dette er stedet“ — monument ved udløbet af bjergene øst for Salt Lake City, hvor Brigham Young og mormonpionerne første gang trådte ind i Den Store Saltsødal. Præsident McKay har været produktiv som taler og skribent. Alle hans taler og skrivelser har været publiceret i adskillige bøger og som de månedlige redaktionelle artikler i *The Improvement Era*, *The Instructor* og *Den danske Stjerne*. Denne overvejende åndelige og religiøse Litteratur vil blive stående som et minde om en fremragende og elsket leders indspirede ledelse. Han fik tildelt mange æresbevisninger bl. a. æresdoktorgrader fra Brigham Young University, Utah State University, The University of Utah og Temple University i Philadelphia, Pennsylvania. Da han modtog denne sidste grad i juni 1951, stod der i omtalen deraf blandt andet: „Han har tilbragt sin tid i Kirkens rådsforsamlinger, med at lede dens skoler stå i spidsen for dens udenlandske missioner, skrive bøger med lærdomme og regler og med at lede Kirkens forretningsanliggender.“ I september 1954 udnævnte International College of Surgeons, Chicago, Illinois, ham til æresmedlem „som erkendelse af hans indsats for menneskehedens velfærd og for hengivenheden for og opmuntring til uddannelse og humanitært arbejde.“ Mange andre æresbevisninger og omtaler findes om hans fremragende tjeneste for menneskeheden.

I dag sørger millioner over en stor humanist, eksemplarisk fader, civil og åndelig leder og inspireret Guds profets bortgang.

Dette fotografi af David O. McKay blev taget omkring det tidspunkt, da han blev kaldet til apostel, i 1906.

PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Jeg er meget taknemmelig

Jeg er taknemmelig over at vide, at medlemmer af Kirken og mange mennesker i almindelighed, der har indset, at materielle goder alene ikke giver lykke, mere end nogensinde før værdsætter de ting, der er mest værdifulde. Jeg er glad for at kunne nyde disse værdifulde goder sammen med mine venner. For at give nogle få eksempler, kan jeg sige, at jeg er meget taknemmelig:

1. For ædel herkomst og et hæderligt navn.

Familien giver barnet sit navn og anseelse i samfundet. Et barn ønsker, at hans familie skal være lige så god som hans venners familie. Han ønsker at være i stand til at kunne fremhæve sin far med stolthed og at føle sig inspireret, hver gang han ser på sin moder. Det er en moders pligt at leve således, at hendes børn ønsker at nyde alt, hvad der er smukt, godt og rent sammen med hende. Det er en faders pligt at opføre sig, så hans sønner kan være stolte af at bære hans navn.

Eksemplet er stærkere end forskrifter. Forældre har pligt til at være, hvad de ønsker, at deres børn skal blive. Jeg er meget taknemmelig for, at jeg havde sådanne forældre.

2. For en urokkelig tro på et højere væsen og på Jesu Kristi guddommelighed.

Tro på Gud må naturligvis være noget personligt. Den må være din; den må være min; og for at være effektiv må den udspringe af sjæl og hjerte. Det er i denne forstand, jeg refererer til tro på Kristus som verdens største behov — en tro, der bestemmer en mands religion og hans mål. Det er en kraft, som tilskynder til handling, og den burde være den største drivkraft i menneskers liv.

For ham, der accepterer Jesus af Nazareth som Guds egen Søn, for ham, der med hele sin sjæl tror, at Jesus lever i dag, og at han kan have og har indflydelse på verden, bliver Kristi lærdomme, såvel som Hans personlighed, en realitet.

3. For evnen og lejlighederne til at nyde Guds gaver, som de åbenbares i naturen.

Alle de smukke ting, der er skabt, har jeg ret til at betragte og at søge. Jeg har set de strålende farver på vandet og jorden i de sydlige have og den rige vækst af grøntsager og dyreliv der. Jeg har forundret

mig over Guds store godhed mod mennesker, når jeg i Kirkens tjeneste er blevet sendt til seks af jordens kontinenter. Og det har betaget mig, når jeg har lært mine sønner at pløje en lige fure, lave et ordentlig bed til frø, plante god sæd og iagttage, når afgrødens første grønne spire brød frem på min gård i Huntsville, Utah. Jeg har stået side om side med dem og været bekymret for afgrøden, taget prøver af den for at se, om de enkelte kærner var svulmende og fyldige, iagttaget, når markerne blev gyldne til høst og så har samlet høsten, ligesom *min* fader lærte mig det.

4. For hengivne familieforhold — mine kære og for trofaste venner.

Den, der bare har én ven, er rig, og jeg har mange, der har bevist, at de er trofaste og loyale.

Hvis man vælger den vej, der fører til lykke, har man det privilegium at være lykkelig. Den sande lykke findes i familien og hjemmet. Hjem bliver varige gennem kærlighed. Varige hjem, der er fyldt med glæde og tilfredshed, er enhver nations styrke. Ligesom tilfredse mennesker, der lever sammen i uselvsk og kærligt fællesskab, danner lykkelige hjem, således danner tilfredse, fredfyldte hjem fremskridtsvenlige, fredfyldte samfund; og grupper af sådanne samfund udgør en fredfyldt, fremskridtsvenlig nation. Vor moderne civilisations beståen afhænger af velordnede, velstyrede hjem.

Den sande vej til lykke består i at leve et rent liv, holde de åndelige og fysiske sanser skarpe og påskønne alt, hvad der er godt og smukt; den består i at være i stand til at nyde alt det, som Gud har givet os, at have venner og være en ven, såvel som at have familie.

5. For lejlighed til at tjene i Kristi Kirke, og frem for alt for den kundskab, at en venlig og kærlig Fader vil hjælpe alle, der oprigtigt søger Ham.

Det mest værdifulde kald her i livet er at tjene sin næste på bedste måde. Livets ædleste formål er at stræbe efter at gøre andre lykkeligere. Tjenester og karakter er de eneste to ting, vi kan tage med os, når vi forlader denne verden. Kan I finde en eneste organisation, hvori I kan tjene mere effektivt på en organiseret måde end i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige? Men for at det kan være så effektivt som muligt, må vi altid søge hjælp fra vor himmelske Fader gennem ydmyg og oprigtig bøn. Han er interesseret i Kirkens arbejde her på jorden og i de af os, der arbejder som Hans tjenere.

For disse og mange andre velsignelser er mit hjerte fyldt med taknemmelighed, og jeg er meget taknemmelig. ○

Det er
Evangeliets første
princip med
vished at kende
Guds karakter
og at vide,
at vi kan tale
med Ham,
som et menneske
taler med et
andet.

Joseph Smith

GENEALOGI

den store nivellerer

AF DAVID H. PRATT

Genealogi er et systematisk studium af racens personlige historie med det formål at afgøre ens afstamning. Genealogien er afhængig af fortidens eksisterende optegnelser og dygtig analyse af dem gennem den indsigt man har fået ved at studere historie, geografi og andre grene angående menneskets forbindelser og bevægelser.

Sidste Dages Hellige betragter genealogien som et redskab til at sammenføje familiebånd mellem de levende og de døde. Familien er grundlaget for Herrens rige, og det vil kun være muligt for dem, som er blevet beseglet i én evig familie, at komme ind i den højeste grad af det celestiale rige.

Vi arbejder under Elia's ånd, når vi bliver viet i tempel, når vi holder vore familie-hjemmeaftener, og når vi udtøver det patriarkalske Præstedømme i retfærdighed, men vi kan ikke opnå alt, før vi erkender genealogi som middel til at udstrække vor familie-kreds selv på den anden side af sløret. Så vil vi begynde at fatte den fulde betydning af Profeten Joseph Smiths udtalelse: „Profeten Elia's magt er tilstrækkelig til at gøre vor kaldelse og udvælgelse urokelig.“ (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, p. 408.)

Måske er det nødvendigt, at vi Sidste Dages Hellige, foruden genealogiens åndelige mål, bliver mindet om, at genealogi ikke blot er et middel til et resultat. Lad os ikke overse den betydning og den mulighed der ligger i genealogi på andre områder i livet. Genealogi vil hjælpe enhver, der studerer historie, til at få et mere solidt grundlag for sine studier. Baggrunden for hele egne eller begivenheder kan

spores gennem de slægtsregistre og personligheder, der er knyttet dertil, så man kan finde ud af hvorfor de tænkte og handlede som de gjorde. De kulturtræk, som formede deres skikke og problemer, og oprindelsen til deres institutioner kan lettere bestemmes. Genealogi er historiens skelet, og de, der studerer den, erkender at deres søgen er forbundet, således som en forfatter har udtalt det, „med bevægelserne i menneskets historie og sammenflettet med den menneskelige naturs rødder og grene.“ (Anthony R. Wagner: *English Ancestry*.)

Genealogiens rolle kan måske endda have dybere betydning i vore foranderlige tider. Vore dages teknologi og industri har befriet mennesket for fortidens slid og slæb og har givet os mere tid og flere penge til uddannelsesmæssige og åndelige formål. Men samtidig har disse fordele, uden at det var hensigten, svækket familiestrukturen og ofte gjort mennesket rodløst, når han forsøger at hamle op med problemet om, hvordan han skal bruge den nyvundne fritid. De trivielle forlystelser, hvormed mange mennesker udfylder det, der mere og mere bliver den største del af deres dag, bidrager kun til den uro, den mangel på formål og de falske mål, som plager nutiden. Genealogien kunne spille en dobbelt rolle ved at hjælpe mennesket til at bruge sin fritid mere klogt, samtidig med at han får en bedre forståelse af fortiden, og, endnu vigtigere, ved at hjælpe „til at skabe menneskelige led, hvad der måske kan give hans liv den tabte værdighed og betydning tilbage.“ (*Ibid*.)

Den franske jurist og filosof, Baron de

Montesquieu (1689-1755), oplyser os om, at det er umuligt at ære „afdøde forældre uden at komme til at have ærbødhed for de levende.“ Genealogien er i sandhed en nivellerer, idet den fører folk nærmere til hinanden, når de bliver klar over og skønner på, at de har fælles afstamning. Genealogien anser ikke personer, og dens formål burde få os til at blive tolerante over for andre, når vi lærer hvor sammenfiltrede og sammenblandede alle vore anetavler er.

Genealogien er ikke en sag kun om de døde, men derimod er den det, der forener levende og døde mennesker, så de kan blive beseglet ved Elia's magt. Der er ingen plads i vor teologi for det menneske, som råber op om, at han ikke har tid til sin familie, hverken de levende eller de døde. Kraften til at nå dette mål ligger inden i os alle.

David H. Pratt, lærer i genealogi ved Brigham Young Universitetet, var tidligere assisterende tilsynsførende for efterforskningsarbejdet ved Genealogy Society. Han er hjælpepræsstens gruppeleder i Pleasant Grove 5. Ward (Utah). ○

Kristen Kærlighed

AF JOHN W. BENNION

Det fornemmeste kendetegn på en Sidste Dages Hellig burde være hans kærlighed til næsten. Jesus lærte os, at kærlighed til Gud og mennesker er det største bud, og apostlen Paulus understregede, at intet kan erstatte næstekærlighed.

Meningen med kristen kærlighed er ikke så tydelig som nogle af de mere konkrete befalinger såsom tiende, Vidsdomsordet eller faste. Nogle af vanskelighederne stammer fra den kendsgerning, at der er forskellig slags kærlighed. De fleste af os er f. eks. enige om, at kristen kærlighed ikke er det samme som den stærkt følelsesbetonede og fysiske tiltrækning, som en mand og kvinde føler for hinanden, når de er „dybt forelskede“.

Der er imidlertid en tendens til, at folk opfatter kristen kærlighed som beslægtet med venskab eller familiekærlighed. Vi har positive, varme, intime følelser for familie og venner baseret på fælles oplevelser, værdier og specielle bånd. Hvis vi antager, at det at have kristen kærlighed betyder, at vi nærer følelser for alle mennesker som overfor vor familie og venner, synes dette bud at være for vanskeligt for de fleste af os. Hvorledes kan vi elske vore fjender på samme måde, som vi elsker vore kære? Hvordan kan vi nære varme, intime følelser overfor dem, som er ligeglade eller fjendtlige mod os? Kristen kærlighed er ikke det samme som venskab eller familiekærlighed. Det er ikke baseret på følelser, men på vilje. Vi kan meget bedre kontrollere vor vilje end vore følelser. Vi er måske ikke i stand til at frembringe varme, positive følelser mod dem, der hader os og ondskabsfuldt udnytter os, men vi kan udøve velvilje overfor dem. At udøve velvilje betyder, at vi har besluttet os til at behandle andre mennesker på bedste måde, uden hensyn til vore følelser overfor dem. Vor beslut-

ning er baseret på, at hvert menneske er Guds uødelige barn med store muligheder for moralsk, åndelig og intellektuel vækst. Ethvert menneske er derfor af uberegnelig værdi, ikke kun for hvad han er, men for hvad han har mulighed for at blive.

Alle Sidste Dages Hellige burde have en dyb respekt for enhver menneskelig skabnings værdi og ophøjethed, selv om vi kan blive bedrøvet over at se, hvad nogle mennesker gør mod sig selv eller andre. Ved at antage Evangeliet, har vi forpligtet os til at gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe alle Guds børn til at forstå alle deres muligheder. Denne forpligtelse er grundlaget for almindelig velvilje. Jeg forstår det således, at vi skal opøve vor vilje til at handle i andre menneskers interesse og for deres bedste, selvom vi måske ikke mere nærer varme, intime følelser for dem. Vore følelser kan endog til tider være negative, når vi står over for fjendtlige, hadefulde og ukærlige mennesker. Hovedsagen er, at vi kan og bør udvise kristen kærlighed eller velvilje til deres bedste, skønt vi måske ikke bryder os om dem som vore venner og mennesker, som vi er naturligt knyttet til.

Lad os belyse det ved at betragte det forhold, en god moder har til sine børn. Moderen er dybt interesseret i sine børns velfærd. Hun forsøger altid at gøre, hvad hun tror, der er det bedste for dem. Hendes følelser overfor dem er sædvanligvis meget varme og positive, men selv de bedste mødre har deres øjeblikke med irritation og vrede. Følelser er aldrig konstante, og børn er somme-tider en prøvelse. De har måske af og til held til at fremkalde negative følelser hos selv de kærligste mødre. Men derfor holder en god moder ikke op med at hunger overfor sine børns nødvendigheder, selv om hun er irriteret, skuffet eller vred. Hendes opførsel bliver

stadig ledet af hendes fornuft og ansvarsfølelse for deres trivsel, uanset hvordan hendes følelser er for dem i øjeblikket. Når de er sultne, giver hun dem mad. Hvis de har slået sig eller er i fare, kommer hun og hjælper dem. Et andet eksempel er forholdet mellem en højt uddannet doktor, sagfører eller lærer og hans klient. Når vi går til lægen, forventer vi ikke, at kvaliteten af hans hjælp afhænger af, hvordan han synes om os. Vi forventer, at han hjælper os med al den erfaring, han er i besiddelse af, uanset om han bryder sig om os eller ej. Ligeledes forventer vi, at vore børns lærere skal være dybt interesserede i og forstående overfor vore børns pædagogiske behov, selv om de naturligvis kan nære varmere følelser overfor nogle børn end andre. Disse mennesker må adskille deres følelser fra deres professionelle forpligtelse og handle i deres klienters interesse, uden hensyn til deres følelser. Ved at lære at vise velvilje, kan vi gøre det samme mod alle, der kommer under vor indflydelse, og ved at gøre således, bliver kristen kærlighed en realitet i vor liv.

Et hyppigt biprodukt af velvilje er vækst af varme, positive følelser i os og i den, der modtager vor velvilje. Når vi viser velvilje mod den ligegyldige fjendtlige eller hadefulde person, skifter han sommetider standpunkt og begynder at reagere overfor os på samme måde.

Et sådant resultat er altid opmuntrende, men vi må huske på, at det ikke altid går sådan, og at vor fortsatte velvilje på ingen måde må være afhængig af en gensidig reaktion. Venskab er nødvendigvis gensidig; det er velvilje ikke. Sommetider kan vi bedre lide et menneske, når vi behandler ham med velvilje, selvom han ikke reagerer imødekommende. Kristen kærlighed afhænger hverken af vore følelser eller følelserne hos den, der modtager vor kærlighed. Det er en viljebetonet handling, ikke en følelsesbetonet reaktion. Paulus forklarede ånden i kristen kærlighed, da han bad romerne om at vise hinanden lige meget hensyn og at omgås ydmyge personer. De blev bedt om at stræbe efter at være hæderlige.

Når vi forsøger at efterleve budet om kristen kærlighed mere fuldkomment, er der nogle faldgrubber, som vi bør være omhyggelige med at undgå. En af disse er tendensen til at udvise velvilje i det abstrakte men ikke i det konkrete. Dette har ikke den ønskede virkning og kan forlede os til at tro, at vi efterlever budet, hvad vi i virkeligheden slet ikke gør.

Vor velvilje mod mennesker er f. eks. ikke særlig hensigtsmæssig, hvis vi ikke udviser den overfor enkelte personer, som vi kommer i kontakt med i omegnen, på arbejdet eller i Kirken. Der er dem, som hykler bifald m.h.t. uddannelsens store værdi, men ikke gør noget for at støtte og hjælpe med til at forbedre de lokale skoler. Andre erklærer deres kærlighed til landet, men er ligeglade med deres forpligtelser som borgere, idet de glemmer at undersøge valgresultater og kandidater og at stemme.

Nogle af os taler om vor kærlighed til Kirken, men gør kun lidt af det konkrete som f. eks. at dele vor tid, energi og talenter med vore brødre og søstre. Det er en fristelse

og kilde til selvbedrag at vise abstrakt velvilje og glemme at gøre det konkrete.

En anden alvorlig hindring for kristen kærlighed er den tendens, vi har til selv at udvælge, hvem vi vil vise velvilje overfor. Det afhænger alt for ofte af sådanne faktorer som almindelig religion, race, borgerskab, social klasse og uddannelsesplan. Hvis vi har det sådan, er det tegn på, at vor velvilje ikke er grundlagt på den overbevisning, at hver menneskesjæl har en naturlig værdi. Det er i virkeligheden ikke kristen kærlighed, hvis vor velvilje er begrænset til mennesker, med hvem vi har visse ting tilfælles. Vi føler os naturligvis tiltrukket af visse grupper, med hvem vi har meget tilfælles. Sådant har alle mennesker det, men vi må ikke forveksle det med kristen kærlighed.

Kristen kærlighed er en betydelig udfordring, og noget vi kan stræbe efter hele livet. Det bør være vort mål at lære at vise velvilje alene af nødvendighedsgrund. En sådan adfærd vil bestemt være en forudsætning for at leve i et celestalt samfund. Vi starter med at lære og praktisere velvilje i hjemmet og i Kirken, men den endelige prøve er vor adfærd, når som helst vi møder den fremmede, den ukærlige og ham, der har onde hensigter. Vor overbevisning om Guds almindelige faderskab og menneskenes slægtskab skulle være stærk nok til at sætte os i stand til at møde prøven. ○

Ord har vinger,
men flyver
ikke altid derhen,
hvor vi vil.

George Eliot (d.1880)

INDSTILLING OG EVNER

AF GEORGE ALBERT SMITH, JR.

Kan vi se en sammenligning mellem Jesu måde at vælge ledere på for tyve århundreder siden og den måde, som moderne forretningsvirksomheder i dag benytter, når de vælger gode medarbejdere?

Et interessant spørgsmål, som det er svært at give en kort redegørelse for. Det er klart, at hensigten med at vælge effektive forretningsledere ikke helt kan sammenlignes med den hensigt, som Jesus havde; der kan dog fremhæves nogle almindelige lighedspunkter.

I begge tilfælde må lederen nøjagtigt vide, hvad han ønsker at opnå. Han må selv være i besiddelse af virkelige lederevner og være i stand til at skelne dem hos andre. Han må ikke forvente fuldkommenhed, men han bør ikke være tilfreds med middelmådighed eller med mindre end loyalitet, og han bør forvente villighed til at lære og at arbejde — ofte under vanskelige forhold. Dette betyder, at de valgte vil lægge så stor vægt på foretagendets grundværdier, at de med rundhåndethed vil ofre det både inspiration og interesse, og selv om forretningslederen (eller Herren) står i spidsen, dog være i stand til at bære hovedansvaret, hvis og når det bliver lagt på deres skuldre, af hvilken grund, der end kan være.

De beviser således, at de virkelig har tro på sagen eller foretagendet. Har de det, vil de fejltagelser i valg og arbejde, som normalt opstår, ikke være skæbnesvangre. Når de opstår, kan det være nødvendigt at foretage nogle forandringer i forretningsordenen. Erfaring og ansvarsfølelse og nyopdagede behov åbner nye perspektiver og giver nye kræfter.

En sund sjæl og et godt hjerte

I forretningsverdenen prøver en leder på at omgive sig med mænd, der har den særlige slags evner og dygtighed, som er nødvendig. De må være i stand til og villige til at arbejde sammen med de bedste ledere og med hinanden. Dette medfører en *god indstilling* såvel som *dygtighed*. Det kan ikke nægtes, at Jesus valgte dygtige prædikanter, uddannede lærere, store organi-

satorer og højt uddannede mænd til at bygge sin organisation. Var Han mest interesseret i *indstillingen* — viljen til at lære faget? Det var Han sikkert. Men på den tid, da skolemæssig uddannelse kun var for de få udvalgte, kendte Han også mænds evner, og Han — Mesteren — ville bestemt kalde mænd, der havde medfødt intelligens, mod og fysisk styrke, til at grundlægge sit værk. Han ville kalde mænd, der forstod den tids praktiske værdier — og det gjorde Han.

Jesus kendte — bedre end forretningsmænd gør — sin organisations langtrækkende mål, og Han vidste, hvordan Hans mænd kunne bygge bro over afbrydelsen på mere end totusinde år, så Hans organisation ville have styrke og indflydelse nok til at vinde det sidste slag. Valgte Jesus de sunde sjæle og gode hjerter, som var nødvendige, for at Han kunne nå sine bestemte mål — at udbrede Evangeliet og genoprette sin Kirke i tidernes midte? Lad os undersøge det.

Fiskere, landmænd og fårehyrder

På en måde arbejdede Jesus i og for en religiøs bevægelse: Jødedommen. På en anden måde forbedrede Han den — om Han ikke erstattede den. Han havde både mål, værdier, metoder og formål.

På Jesu tid og i mange foregående generationer var og havde jøderne været en undertrykt nation. De havde en præsteklasse, profeter og endog deres egen konge. Dog var alle disse underlagt ikke-jødisk herredømme. Læsere vil erinde, at man længe havde bedt om en Frelser eller Forløser (forskellige benævnelser), som ville være i stand til at udfri dem af deres trældom.

Ud fra denne baggrund kunne man let formode, at Jesus selv ville blive født i en familie fra en af de anerkendte præste- eller herskende klasser. I det mindste kunne man forestille sig, at Han ville vælge nogle eller alle sine apostle fra sådanne klasser. Det var dog ikke tilfældet. Ligesom Joseph var Han tømrer. Han samlede fiskere, landmænd, fårehyrder, en underordnet tjenestemand og nogle få almindelige håndværkere. De havde sikkert

fælles kendskab til Skrifterne og til den højere arbejdsstands traditioner, håb og problemer. Fra den smule, vi kender til dem, repræsenterede de en række vidt forskellige sind.

De har bestemt allesammen set en meget usædvanlig personlighed i Jesus. Derfor var de villige til at opgive eller begrænse deres daglige fornødenheder. De fulgte Ham næsten overalt, hvor Han gik. De iagttagt Ham nøje. De stillede Ham mange spørgsmål og efterlevede Hans befalinger, så godt de kunne, skønt de ofte ikke fuldt ud forstod hensigten eller meningen med, hvad de gjorde.

Den kortfattede rapport om Hans korte gerning, som giver os endnu mindre detaljerede oplysninger om de enkelte apostle, antyder, at der, i det mindste somme tider, var uoverensstemmelser mellem de fleste eller dem alle om, hvad de troede, at Han forsøgte at udrette, og hvad der var Hans egentlige hensigt. Det, de *håbede* på at se og høre, prægede ofte det, som Han i *virkeligheden* fortalte dem og søgte at klarlægge for dem. Læseren vil genkalde sig øjeblikke, hvor apostlene havde intens tro på Ham og Hans lære og også lejlighedsvis perioder, hvor de tvivlede på i det mindste en del af den.

Fornæderi, fornægtelse og tvivl

Optegnelserne og de sidste begivenheder i Jesu jordeliv gør det helt klart, at „folk med magt“ — både verdslig og gejstlig — som Han åbenlyst revsede, til tider betragtede Ham som i det mindste en ballademager og ofte som en farlig revolutionær.

Hans samtidige i alle klasser — venner og fjender — forbavsedes af forskellige grunde over Hans lære, Hans mirakuløse bedrifter, de påstande, Han turde fremsætte, hvem Han vovede at kalde velsignet, og hvem Han vovede at forbande.

Han blev til sidst korsfæstet af dem, der frygtede Hans voksende magt blandt befolkningen, skønt Han ønskede at forny det bedste i *alle mennesker*, at frelse dem *alle* fra konsekvenserne af synd og ondskab — både personlige og historiske. Det forekommer ironisk, men det er ikke ufatteligt; den menneskelige natur er, som den altid har været — den lægger stor vægt på rigdom, social og politisk magt og position, og derfor frygter den enhver, som forsøger at modarbejde en sådan ærgerrighed og forøge menneskenes rettigheder og medlidenhed med andre.

Jesus græd over dem, der ikke ville lade sig frelse, og Han bad Gud om at tilgive sine bødler, fordi de ikke vidste, hvad de gjorde.

I den forvirring, der opstod i Hans sidste timer, forrædt Judas Ham, og Peter fornægtede Ham, uden hensyn til den virkelige og udtrykkelige loyalitet, de tidligere havde vist Ham. Efter Hans død og opstandelse tvivlede Thomas på virkeligheden af det, han så. Og der var stadig nogle, der ikke syntes at genkende Jesus, da Han første gang viste sig for dem igen.

Trofaste mod deres kald

Det er bekræftet i Skrifterne, at der efter korsfæstelsen var dage fulde af forvirring og skuffelser for Hans apostle og andre. Det var tilsyneladende ikke før efter pinse, da deres forstand blev opløftet gennem den Helligånd (se Johs. 20:22), at apostlene forstod den fulde betydning af Kristi gerning, Hans liv, Hans død, Hans opstandelse, Hans spredte besøg til dem, Hans endelige bortgang og Hans løfte om et andet komme.

Efter Jesu bortgang blev Judas erstattet af Mattias, og Paulus ledsagede de andre som en aktiv bærer af budskabet.

Derefter brugte alle de apostle, som vi har optegnelser om — bibelske eller verdslige — al deres tid på at undervise i det, som Jesus havde lært dem. De ansporede alle de mennesker, der ville høre på dem, til at tro på visdommen og Mesterens befalinger, at leve dem hele livet, så de kunne høste de evige velsignelser, som opnås derigennem.

Valgte Jesus sine apostle med visdom? Tjente de Ham godt og effektivt? Indtil deres egen død fremmede de Hans værk og bar Hans „glade tidender“ helt og fuldt. Spørgsmålet fortjener at blive besvaret med et kraftigt „ja.“ ○

Herrens hus

AF ÆLDSTE JOHN A. WIDTSOE

Et tempel er en bygning, hvori de mest omfattende af Kirkens hellige handlinger bliver udført. Det er „et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus“ (L & P 88:119).

Det er nødvendigt at have templer i enhver uddeling, for i dem åbenbarer Herren personligt eller ved den Helligånd verdens fortsatte forberedelse til sin endelige skæbne. I templerne er der slået bro over tid og evighed, og her åbenbares Frelsesplanens enhed. En efterlevelse af Evangeliet samler sig om — og bliver fuldkomment igennem tempelarbejdet.

Åndelig magt avles indenfor tempelmure og sendes ud for at velsigne verden. Lyset fra Herrens hus oplyser hvert af Kirkens hjem, som har gjort sig fortjent til dets modtagelse ved at deltage i tempelordinanserne. Vejen fra templet til et menneskes hjem er guddommeligt oplyst. Ethvert hjem, som er fyldt med tempelånden, oplyser, opmuntrer og opliver hvert familiemedlem. Den fred, som vi higer efter, findes i sådanne hjem. Når der er templer på jorden, kan man faktisk udmåle den del af det tilstrømmende lys, som verden modtager; hvis de ikke var her, ville menneskenes hjerter blive kolde, som om de sagde med folkene på Enoks dage: „Zion er flygtet.“

Templer er til for at hjælpe og oplyse Kirkens medlemmer. I dem er Præstedømmets nøgler åbenbarede, og

mænd har fået magt „fra det høje“ til at besvare livets mange spørgsmål. Der kan mænd føre fortrolige samtaler med himlens kræfter, indtil tvivl og spørgsmål er blevet til kundskab og vished. Tempels ordnanser og ritualer er af stor betydning, og de giver en fuldstændig og omfattende forklaring på livets sandheder, løser tilværelsens gåder og gør Evangeliet lettere at forstå. De, der har modtaget templets velsignelser med åbne hjerter, forlader det med forøget styrke og en ny forståelse af livets problemer.

Gennem tempelarbejde kan man nå et højt plan af personlighed og åndelig glæde. Kun én gang kan et menneske modtage sin tempel-endowment for sig selv, men man kan modtage den utallige gange for dem, der er taget bort fra jorden. Når som helst man gør det, udfører man en uselvisk handling, som der ikke gives nogen jordisk belønning for. Man smager delvis frelseskabets søde glæde. Man slutter op om Jesus Kristus, der døde for alle. Når man således tjener de døde, går man ud af templet blandt andre mennesker med fornyet styrke til at være retfærdig mod dem, til at praktisere det gyldne bud: „Gør mod andre, som du ønsker, de skal gøre mod dig.“

Der er alligevel øjeblikkelige belønninger for et sådant stedfortrædende arbejde. Hver gang man modtager tempel-endowment for et andet menneske, gennemgår man

hans evige rejse, bliver mindet om betingelserne for evig fræmgang og sin pagt med Gud om at adlyde Hans love, får på ny indprentet nødvendigheden af at gøre sandheden levende ved at bruge den, og ser igen den herlige skæbne, der skænkes et retfærdigt menneske. Man får sin hukommelse opfrisket, sin samvittighed advaret og sine hals vendt mod himlen. Gentagne tempelbesøg giver daglige velsignelser. Overalt ser man, at tempelarbejde gavner dem, der efterlever det.

De, der betræder templerne og ønsker at få det mest mulige ud af oplevelsen, bør søge at rense deres hjerter under forberedelserne. Kun de, der gør det, kan fuldt ud nyde de velsignelser, der strømmer fra templet. Uværdige personer, eller de, der har tankerne fyldt med ydreting, og betræder det, vil ikke mærke tempelordinansernes væsentlige skønhed og værdi. De rene af hjertet skal kende, at Gud er i sit tempel. Man må altid huske, at arbejdet i templerne og overalt i Kirken udføres af dødelige, ufuldkomne mennesker, men at historierne og lektionerne og vor tempelendowment er guddommelige og fuldkomne. Alle, der betræder templet, må se gennem materiel ufuldkommenhed ind i åndelig fuldkommenhed.

Alle, der benytter deres tempelprivilegier retfærdigt, vil modtage fred, sikkerhed, forståelse og glæde. Unge, midaldrende og gamle — alle har brug for den hjælp, som templerne tilbyder. Og det er klogt at søge tempelvelsignelser tidligt i livet. Man går glip af meget i livet, når ægteskabet ikke indgås under tempelmyndighedernes besegling. Et tempel er „et sted til taksigelse for alle hellige . . . at de må blive gjort fuldkomne i forståelse af deres tjeneste, både hvad teori, princip og lære angår og i alt, hvad der hører til Guds rige på jorden . . . og jeg vil være nærværende der; thi jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer dertind, skal se Gud.“ (L & P 97:13-14, 16.) Sådanne velsignelser er nødvendige for enhver Sidste Dages Hellig, ja, hele verden har hårdt brug for dem.

Tænk på, hvor fattige vi ville være uden vore templer og de sandheder, de repræsenterer! Lad os takke Herren for vore templer og for vor forståelse af at benytte dem. Lad os altid være et folk, der bygger templer og benytter templer!

Ældste John A. Widtsoe er født i Norge i 1872 og døde den 29. november 1952. Før sit kald i 1921 som rådgiver til de tolv apostle, var han leder for to store universiteter i Utah. En talentfuld produktiv skribent. Han var ligesom længere tid redaktør af The Improvement Era.

Gør nu noget med det!

AF ÆLDSTE RICHARD L. EVANS

Et eller andet sted har jeg hørt historien om en talentfuld pige, der ikke syntes at gøre nok med de gaver og evner, hun havde fået, og under en stærk tilskyndelse rystede hendes mor hende en dag utålmodigt og sagde noget lignende som: „Jeg har givet dig liv. Gør nu noget med det!“ Vi kan forestille os, at vor himmelske Fader siger det samme: „Jeg har givet jer liv. Gør nu noget med det! Jeg har givet jer tid, lejlighed, talenter, intelligens, den gode jord og alt, hvad den tilbyder jer — brug det nu, gør noget med det!“ Det får mig til at tænke på en verslinie, som ikke høres eller siges ret tit i vore dage, men som har stor betydning: „Vi er ikke sat her for at lege, at drømme, at drive.“ Noget af det værste her i verden er spild af tid, talent, chancer, skabende evner — ligegyldighed over for udvikling, ligegyldighed over for lærdom, ligegyldighed over for arbejde — det at være ligeglad, ikke at bryde sig om, indstillingen: hvad-skal-det-være-godt-for? Der er tid til forberedelse og tid til alvorligt, ansvarsfuldt arbejde, og vi gør bedst i at finde vejen, finde os selv og gå fremad, undgå ligegyldighed eller spild af tid, og benytte kostbare evner og chancer, som Gud har givet os. Et af de faste holdepunkter i dette store og velsignede land, og i hver enkelts liv — noget, som kunne formindske rastløshed og utilfredshed — ville være, hvis vi hver især forpligtede os til at udvikle og på en mere effektiv måde bruge vore bedste evner, måske med den tanke, at vor himmelske Fader på en eller anden måde sommetider ryster os og uforglemmeligt siger (hvad Han gør på flere områder, end vi synes at være klar over): „Jeg har givet jer liv. Gør nu noget med det!“

Begyndelse til omvendelse

„Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ (Matt. 16:16.)

Jesus havde opfordret Peter til at identificere sig, og Han kaldte hans ivrige svar for en åbenbaring. Det var et øjeblik af fuldkommen kundskab, følelsesfuldt og uden betingelser; alligevel forekom det gentagne gange, at ånden hos disse udvalgte disciple svækkedes og forandrede sig.

Siden Peters dage har andre, som troede på Jesu Kristi guddommelighed, søgt at finde en sund fornuft i troens sikkerhed, men de har fundet en ustadig vækst. Erfaring i tilfælde af religiøs tro lærer os langsomt, at et overvældende glimt af personlig åbenbaring ikke nødvendigvis efterfølges af en automatisk oversigt over alle livets begivenheder, forbindelser uden personlige anstrengelser, løsninger på alle problemer eller varig besejring af al tvivl.

„Når du engang omvender dig“

Sådan var det ikke med Peter. Manden, der er blevet betegnet som impulsiv, utålmodig, heftig eller bare jævnt ubesindig, måtte lære, at omvendelse for ham selv, såvel som for os andre, er en proces, ikke en fast menneskelig tilstand. Den sikre vished, som han erfarede ved Kæsarea Filippi og senere på Forklarelsens Bjerg (se Matt. 16:13-17, Luk. 9:28-32) var vigtige skridt for den begejstrede fiskers forandring. Men han fortsatte med at tænke over Kristi mission i næsten tre år.

Uddannelsesperioden efter Peters første store trosbekendelse bragte ikke disciplen fuldstændig oplysning, endskønt Jesus kom med mange hentydninger til sin fastsatte død. Da Jesus talte åbenhjertigt om at tage til Jerusalem og der lide mange ting på grund af ældsterne, højpræsterne og de skriftkloge med en kulmination ved Hans død og opstandelse på den tredje dag, så protesterede Peter mod Herren og hævdede, at det ikke ville ske; men han blev skarpt irettesat:

... „Vig bag mig, Satan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er.“ (Matt. 16:23.)

Den impuls, der er så naturlig for mennesker, at forsvare sig, at tage sin tilflugt til vold, at erstatte Guds dom med menneskets, vældede frem i Peter, som den ville gøre senere igen.

Da tidspunktet for Hans død nærmede sig, fortalte Herren apostlene om sin forestående adskillelse fra dem. Peter udtrykte sin personlige hengivenhed i det løfte, at

BØRNENES SIDER

Det fuldendte skjulested

AF LUCILE C. READING

Mark følte sig ensom. Det havde været så dejligt at have søsteren hjemme fra skolen lørdag og søndag, mens mor og far lyttede til radioudsendelsen med Generalkonferencen fra Salt Lake begge dage.

Det var en kølig oktober morgen. Marks søster, Linda, var gået i skole. Så snart hans mor, fru Hammond, var færdig med at vaske op efter morgenmaden, tog hun og Mark overtøj på og skyndte sig over vejen til fru Mills, der var ved at hænge sin mandagsvask op. Marta, som kun var fem år, hilste glad på Mark.

Børnene legede fornøjet sammen i nærheden af tøjsnoren, mens deres mødre snakkede om talerne, som de havde hørt i radioen i week-enden. Så fik Marta øje på Sandra, da hun kom ud fra sit hjem lige i nærheden. „Lad os lege skjul“, foreslog hun, „og se om Sandra kan finde os“.

Hånd i hånd løb de to små venner over gården og smuttede ind i garagen. I en fjern krog stod et stort, gammelt, tomt mælke-fryseskab. For et par dage siden havde Martas far taget de cementsække ud, som han havde haft stående derinde, og han havde endnu ikke fået det fyldt med noget andet. Det syntes at være et fuldendt skjulested for de to børn! Mark og Marta klatrede indenfor, men idet de gjorde det, smækkede de tunge dobbeltdøre i bag dem. De to børn begyndte at råbe om hjælp, mens de bankede på dørene og væggene til deres fængsel, indtil deres stemmer næsten var forsvundet, og de sank sammen, grædende af frygt og udmattelse. Deres klæder var fugtige af anstrengelsen og deres kamp for at ånde i den varme, indestængte beholder. Pludselig holdt Marta op med at græde og sagde: „Lad være med at græde,

Mark. Lad os bede." Mens Mark prøvede på at få kontrol over sin hulken, begyndte Marta en fortvivlet bøn. Og i netop dette øjeblik, besluttede børnenes mødre, som havde råbt og søgt som vanvittige efter deres små i omegnen, sig til at kigge ind i garagen „lige en gang mere“.

Det var Martas svage stemme fra en mørk krog opløftet i bøn, der førte til børnenes opdagelse og deres livs redning.

Få år senere besluttede Mark og nogle af hans venner sig at prøve, om de lige udenfor garagen kunne høre, når en af dem råbte højt inde fra det store fryseskab. Gentagne forsøg overbeviste dem alle om, at det ville have været umuligt for Martas og Marks mødre at høre deres stemmer, hvis ikke deres hørelse var blevet „forstærket“ i netop det øjeblik, hvor der var så stort behov for det.

En sandfærdig historie fortalt af Lucile C. Reading

Magiske ting

AF GEORGE D. DURRANT

Har I nogensinde set en syvårig drengs rød- og hvidstribede sok ligge sammenkrøllet i en blød, orangefarvet stol? Eller en femårig piges blå bluse filtret sammen i en knude og stoppet ned bag puderne i en grøn sofa? Eller et par grå bukser dinglede på et dørhåndtag? Har I nogensinde set en frakke med en dejlig gul farve ligge på en rød dug? Har I set en purpurfarvet bog anbragt skødesløst på et bord? Eller en rulleskøjte på en køkkenstol?

Hvis I har besøgt familien Jensen en onsdag aften lige før sengetid, har I set alle disse ting, for det var netop, hvad far så, da han gik mod Toms og Susannes værelse for at fortælle dem en godnat-historie.

Da far trådte ind i værelset, hvor børnene lå i deres senge, lukkede han hurtigt og forsigtigt døren og sagde:

„Jeg vil ikke forstyrre den magiske fortryllelse derude.“

Børnene gjorde store øjne.

Tom sagde: „Hvad mener...“ Men før han var færdig, lagde far en finger på læben og sagde: „Shhh! Hvis I laver støj, holder det måske op.“

„Hvad holder op?“ hviskede Susanne. „Tøjet og legesagerne og alt det andet,“ sagde far hemmelighedsfuldt. „Kan I huske det tøj, I efterlod i den orange stol, og mellem puderne i den grønne sofa, og på dørhåndtaget, og på den røde dug? Og bogen og legetøjet, som lå på bordet? De bevæger sig allesammen — de bevæger sig magisk gennem luften!“

„Nej, de gør ikke,“ sagde Tom. „De kan ikke bevæge sig. Det er bare tøj og legesager og sådan noget.“

„De bevæger sig nu alligevel,“ sagde far. „De er magiske, og når der ikke er nogen, der ser på dem, bevæger de sig. Det snavsede tøj bevæger sig ud i vaskerummet og venter på at blive vasket. Det tøj, der ikke er snavsset, ser sig omkring for at finde ud af, hvor det skal hænge, og så hænger det sig selv på plads; og legesagerne farer omkring, indtil de finder ud af, hvor de skal være, og så hopper de på plads.“ Børnene så på far med et smil. „Du er dum, far. Vores tøj kan ikke bevæge sig. Det er ikke magisk.“

„Men hvordan kan de så komme fra alle de steder, hvor I smider dem til

Plan over sessionerne i 1970 i templet i Schweiz

Bemærk: Dette er en ny plan!

Fra 5. januar vil templet i Schweiz være lukket om **mandagen** i hele året 1970, ikke som tidligere om fredagen.

Fra 3. januar 1970 vil der hver lørdag blive gennemført tre sessioner.

7.15	Session I	Engelsk*	
		Navne vil blive udleveret indtil	7.30
10.00	Session II	Tysk**	
		Navne vil blive udleveret indtil	10.30
14.00	Session III	Tysk***	
		Navne vil blive udleveret indtil	14.30

* Denne session kan blive gennemført på ethvert andet sprog for at sætte medlemmer fra de forskellige sprogområder i stand til at få deres endowments på deres eget sprog. Anmodninger om at denne session afholdes på et andet sprog end engelsk skal indsendes så snart som muligt. Den første anmodning, som templet modtager, vil afgøre det sprog, som sessionen den pågældende lørdag skal afholdes på.

** Den tredje lørdag i hver måned vil denne session også blive på engelsk.

*** Den første lørdag i hver måned vil denne session være på fransk.

Hver **fredag forud for den tredje lørdag i måneden** vil der blive gennemført en ekstra session på engelsk. Navne vil blive udleveret mellem 17.30 og 18.00.

BEMÆRK: Det kræves, at medlemmer, som ønsker at modtage deres egen endowment, overværer en session, som er på deres eget sprog. De skal møde ved templets indgang ½ time før sessionens begyndelse.

Plan over endowment-sessioner i 1970 (Sessionerne begynder til ovennævnte tider)

10. — 13. marts	Finsk
17. — 20. marts	Tysk
24. — 27. marts	Tysk
14. — 17. april	Hollandsk
21. — 24. april	Tysk
25. april Lørdag	Hollandsk
1. — 2. maj	Fransk
8. maj Fredag	Tysk
12. — 15. maj	Svensk
19. — 22. maj	Tysk
16. — 19. juni	Hollandsk
30. juni Tirsdag	Svensk
1. — 3. juli	Svensk
7. — 10. juli	Dansk
14. — 17. juli	Finsk
21. — 24. juli	Tysk
28. — 31. juli	Tysk
4. — 7. august	Fransk
11. — 14. august	Hollandsk

18. — 21. august	Svensk
25. — 28. august	Dansk
8. — 11. september	Kun Præstedømmet
10. oktober Lørdag	Tysk
13. — 16. oktober	Tysk
20. — 23. oktober	Tysk
27. — 30. oktober	Tysk
31. oktober Lørdag	Hollandsk
6. — 7. november	Fransk

Yderligere endowment-sessioner kan afholdes på andre dage, undtagen søndage og mandage, hvis grupper på mindst 10 brødre og 10 søstre i god tid anmoder om det.

Beseglings-sessioner:

Efter aftale, umiddelbart efter endowment-sessioner. På dage, hvor der ikke er planlagt endowment-sessioner, kan der arrangeres beseglings-sessioner efter aftale, fra tirsdag til og med fredag.

Dåb for de døde:

Efter særlig aftale, når stave og distrikter ønsker det.

Templet lukket:

Fra søndag den 13. september til og med fredag den 9. oktober 1970.

Almindelige instruktioner

1. Ethvert medlem af Kirken, som er 8 år eller derover, skal have en løbende anbefaling for at komme ind i templet.
2. Ægtepar, som er ledsaget af deres børn og ønsker at få dem beseglet til sig, skal personligt indsende et maskinskrevet familieskema, som er blevet kontrolleret på rette måde.
3. Templet kan kun betrædes med det formål at udføre tempelarbejde. Børn vil ikke få tilladelse til at komme ind, undtagen når de skal besegles til deres forældre, eller når de skal deltage i dåbs-sessioner.
4. Der kan arrangeres logi, men ikke efter kl. 20. Sørg for at fremsætte specielle ønsker klart og utvetydigt.
5. Alle ansøgninger skal indsendes i to eksemplarer. Anmodninger om logi, aftaler og korrespondance i det hele taget sendes til følgende adresse:
Presidency of Swiss Temple
Tempelstraße 4
CH-3052 Zollikofen/Bern
Schweiz
6. Husk at være passende påklædt! I træder ind i Herrens Hus, og I bør være klædt på samme måde, som I vil foretrække at vise jer ved nadvermøderne i jeres egen gren.

Tempelpræsidentskabet
Charles Grob
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

**Præsident David O. McKay
døde søndag
den 18. januar 1970 i sin
lejlighed i Hotel Utah.**

En detaljeret rapport følger.

de steder, hvor de skal være?" spurgte far og så ud, som om det var et stort mysterium for ham.

„Det er mor!“ råbte Susanne. „Mor samler dem op og lægger dem på plads.“

„Åh!“ sagde far, „I mener, at mor er magisk?“

„Nej!“ lo børnene. „Hun er bare en mor; hun er ikke magisk. Hun laver bare sit arbejde.“

„I mener, at det er mors arbejde at samle *jeres* legesager og tøj op fra alle de mærkelige steder, hvor I efterlader dem? Jeg synes ikke, at det er mors arbejde. Det forekommer mig, at hvis det er *jeres* ting, skulle det være *jeres* arbejde at lægge dem på plads. Eller endnu bedre, hvis det er *jeres* tøj og sager, burde det være *jeres* trylleri, der fik dem til at bevæge sig til vaskerummet eller til *jeres* værelse, eller hvor de burde være.“

Så spærrede far øjnene op, som om en forunderlig tanke var faldet ham ind.

„Skal vi ikke være magiske? Kom, lad os snige os ind i de andre værelser og lave trylleri for mor. Lad os flytte *jeres* tøj og legesager og bøger fra stolen, tæppet og alle de andre steder, hvor I har efterladt dem, og lad os skynde os at lægge dem de rigtige steder.“

Tom og Susanne og far bevægede sig hurtigt og forsigtigt. Snart var alting lagt på plads. Så gik de alle tre ind til mor, der sad og syede. „Mor, vi så lige nogle magiske bøger og legesager og tøj,“ sagde far. Mor så forvirret ud.

„Vore ting, som vi har smidt alle vegne, hoppede op og fløj derhen, hvor de skal være,“ forklarede Tom.

„Ja,“ sagde Susanne fnisende, „de er magiske, mor.“

Mor skyndte sig ind i de andre værelser; så satte hun hænderne i siden og sagde: „Du store! Legesagerne og

bøgerne og tøjet, som var spredt ud over hele huset, er væk!"

Hun åbnede fordøren og sagde: „Er det en tyv, der har taget dem?“

Så så hun ud af vinduet og spekulerede: „Er det vores hundehvalp, der har båret dem væk?“

Børnene fniste, og far blinkede. Det var sjovt at tage gas på mor.

„Hvor kan de være?“ sagde mor og rev sig i håret.

„Kom og se,“ sagde Susanne. De gik allesammen ind i børneværelset. Tom åbnede skabet og viste mor sine bukser. „Se,“ sagde Susanne og pegede på den purpurfarvede bog i bogreolen. Mor så glad ud. „Åh, det er trylleril!“ sagde hun. „Jeres ting er magiske. De har allesammen bevæget sig fra de steder, hvor I efterlod dem, til deres rette pladser.“

Susanne ville til at fortælle mor, at det ikke var trylleri, men far sagde: „Shhh! Lad være med at fortælle det. Lad det være en hemmelighed.“ Og det blev det.

Børnene var snart i seng. Det var sjovt at have magisk tøj. Og alt, hvad det krævede, var en smule løjer.

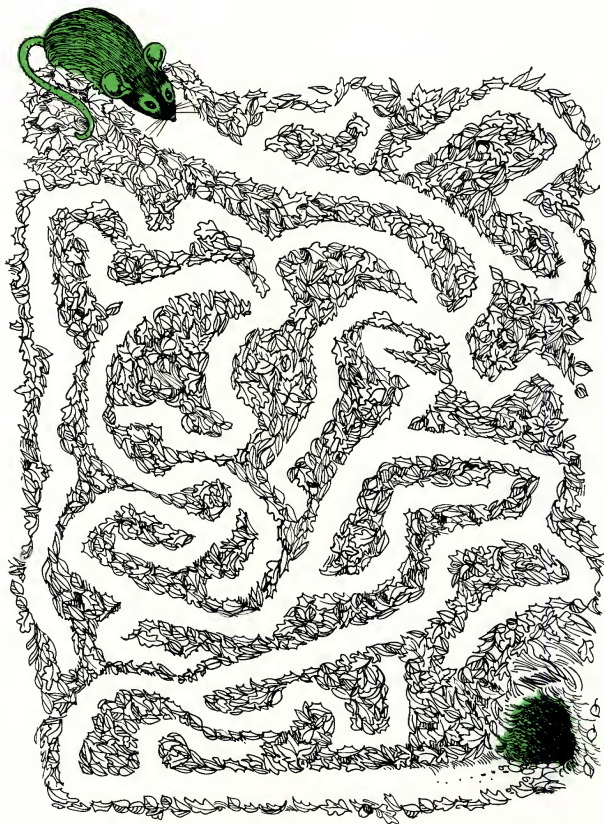
Hvis I nogensinde har lyst til at se sokker og bluser og bukser og legetøj og bøger spredt ud over hele huset, så kom ikke til familien Jensen mere, for de har magiske ting, som altid er på deres rette pladser.

Hvordan er det med jeres ting? Er de magiske? Der skal bare lidt sjov til for at have magiske ting. Prøv det og se. ○

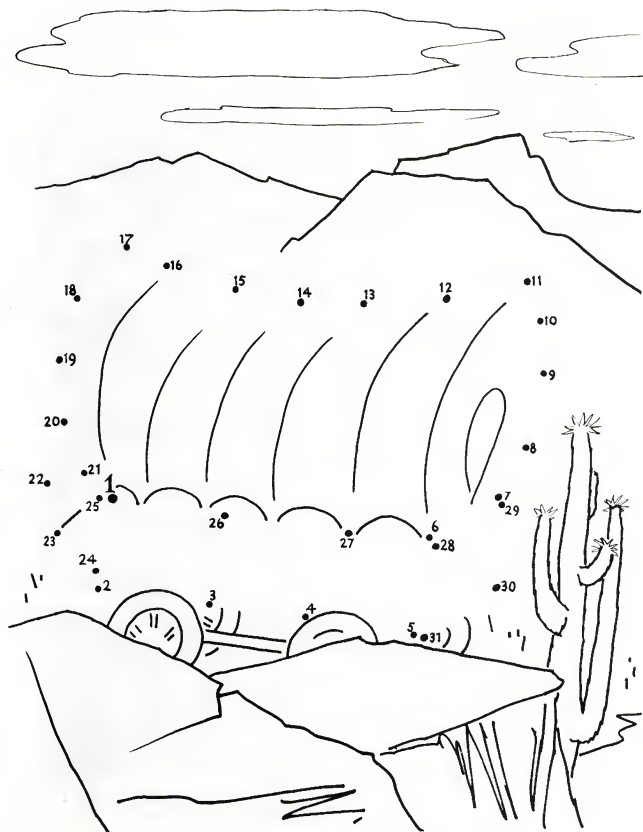

Hr. Mus har meget svært ved at finde hjem gennem bunkerne af nedfaldne blade. Følg labyrinten og hjælp ham med at finde den rigtige sti.

af Ann Stacey

Følg prikkerne fra 1-31, og se hvad der gemmer sig.

forsikrede Peter tre gange Herren om sin kærlighed til Ham, og han fik befaling til at vogte Hans får. Først efter dette kald overtog han helt hvervet som leder og reagerede på den Helligånds vejledning.

Lydighed — grundlag for omvendelse.

De andres tillid til ham voksede hurtigt, da han stillede sig i spidsen for udvælgelsen af en anden apostel og begyndte på missionærarbejdet. Han prædikede omvendelse og dåb til tusinder på pinsedagen og blev mirakuløst forstået af en mængde forskellige fremmede, der ikke talte hans sprog. Han helbredte de syge og bevidnede udfordrende overfor højræsterne og deres lige, at han handlede i Jesu Kristi af Nazareths navn, Ham, som de havde korsfæstet, og han erklærede, at der ikke var noget andet navn under himlen, hvorved mennesker kunne blive frelst. Skønt han blev beordret til ikke at prædike og blev truet og endog slået, var Peter til sidst uden frygt og glædede sig over, at han var værdig til at lide for Herrens skyld. (Se Ap. g. 2:5.)

Åndens omvendelse og kraften til at lede foretagender syntes endelig at have forenet sig i Peter, men prøvelserne var langt fra overståede. Yderligere vellykket prædiken, helbredelse af de syge og endog oprøjsning af en død blev afbrudt af det opsigtsvækkende syn om uren føde og fortolkningen af det syn, der blev vist ved udgydelsen af den Helligånd over Kornelius og andre hedninger. Den efterfølgende dåb af disse hedninger rejste en krise blandt de hellige, og Peter måtte lære en ny lektie og tage et nyt skridt på den vej, der fører til varig omvendelse og ophøjelse. Han måtte udvikle overbevisning og mod for at give sin tilslutning til en lære, som blev taget meget ilde op af de kristne jøder. (Se Gal. 2:3.) Striden med jøderne, hvorunder den nye kirke næsten blev splittet, blev kun afsluttet, på grund af Peters forståelse, da han gav tilladelse til, at Evangeliet blev prædikeret for alle og ikke kun for Jøderne. (Se Ap. g. 18.)

Selvopofrende tjeneste gennem et langt, hårdt liv var samtidig resultat af og grundlaget for den store mands omvendelse. Man kender kun få detaljer om hans senere liv, men da tiden for hans død nærmede sig, "ihukom" han de hellige ved igen at vidne for dem om en af de største begivenheder i sin omvendelse: da han var øjenvidne til, at Jesus Kristus, "modtog herlighed" fra Gud Faderen, og en stemme fra himlen sagde: "Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag." (Se Peter 1:12-18.)

Det er kun få, der oplever store mirakler, men Peters liv lærer os, at mirakler alene ikke er nok til omvendelse. Det er snarere evnen til at forny tro efter svækkelse, viljen til at lære og at angre, at være vågen overfor ny inspiration, og udholdende tjeneste indtil enden — dette er midlerne til omvendelse. Peter kæmpede med dem i årevis, før Evangeliets fulde betydning gik op for ham. Byrderne på vejen blev lette og lyse, ikke på grund af det ene mirakel efter det andet, men gennem omvendelses proces. ○

AF SAMUEL L. HOLMES

han ville give sit liv for Jesu skyld. Men Jesus, der forudså den lange og vanskelige vej, der lå foran Hans første apostel, advarede ham:

„ . . . Simon, Simon! se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.“ (Luk. 22:31-32.)

Sætningen „når du engang omvender dig“ på dette sene tidspunkt giver et interessant indblik. Dens betydning er lidt klarere i en moderne version af Det nye Testamente, hvori den er oversat som „omvender dig igen“. Denne oversættelse viser tydeligere, at fortsat uddannelse er nødvendig, og at tro kan vakle på trods af en mirakuløs oprindelse.

Peters sædvanlige villighed til at behandle mænd med deres egne metoder og vold viste sig igen den nat, da Jesus blev arresteret, da han angreb Malkus med et dårligt sværdhug, der kløvede hans ene øre. Den efterfølgende helbredelse af en fjende og Jesu sagtmødige overgivelse må have været ubegribelig for Peter. (Se Johs. 18:10-11; Luk. 22:49-54.)

Den samme nat, som Jesus havde forudsagt, var Peters tro ikke stor nok til at forhindre ham i tre gange indenfor få timer at nægte, at han kendte den dømte Frelser. Samvittighedsnag og anger fulgte hurtigt efter. Erkendelsen af, at han havde svigtet i en prøve på tro, overvældede ham, som det ville have gjort med enhver anden, der bukker under for frygten, for at redde sig i øjeblikket. Han gik udenfor og græd bitterligt. (Se Luk. 22:56-62.) Men prøven var langt fra ovre. Lukas fortæller os specielt, at den opstandne Herre viste sig for Peter, og alle evangelisterne beretter om adskillige besøg hos grupper, hvor Peter var til stede. De beretter alle, at Jesus med ligefremme og umiskendelige udtryk formanede, at Evangeliet skulle prædikes blandt alle nationer, og at Han „åbnede deres forstand“, før de vidnede om Hans himmelfart.

Men det var stadig ikke klart for Peter. Det var nødvendigt yderligere at vække hans ansvarsfølelse overfor sin omvendelse. I stedet for at gå ud og prædike, vendte Peter tilbage til sit gamle erhverv som fisker. Efter en mislykket nat bad en stemme fra land ham om at kaste nettet ud på højre side af båden. Det førte til den mirakuløse fangst, og Herren blev genkendt. Under den lykkelige genforening, da de sad omkring bålet og spiste,

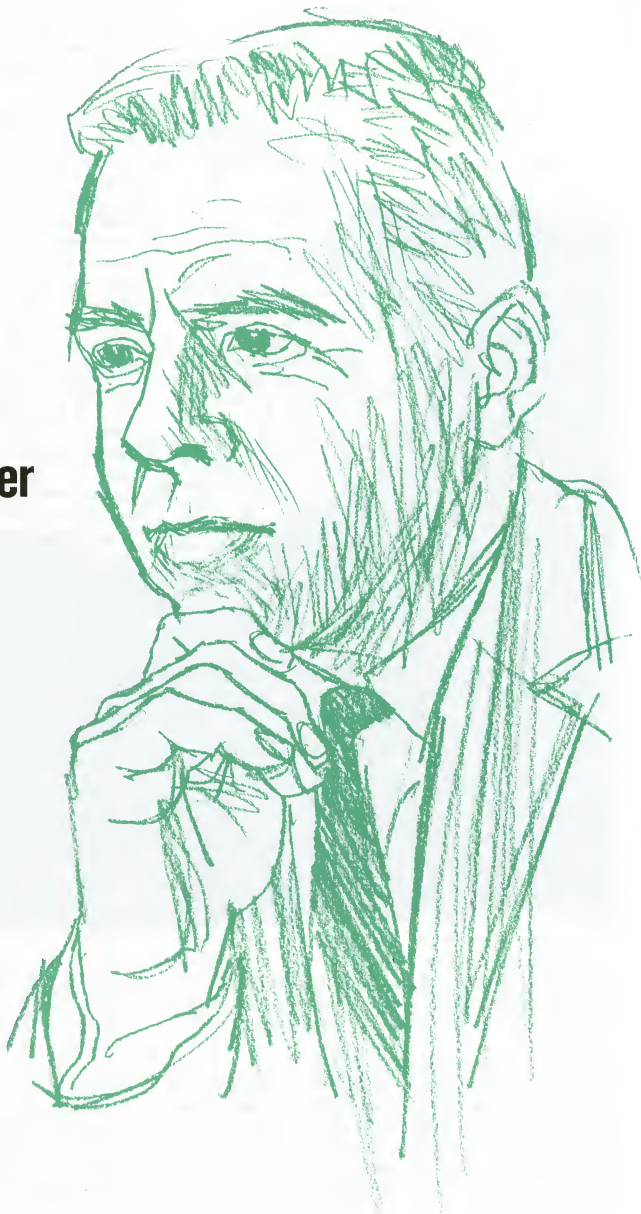
Den
præsiderende
Biskop taler til
ungdommen
om

dens grenspræsidenter

Clement fra Alexandria nedskrev en apokryfisk historie, som „gik i arv og blev bevaret i hukommelsen.“ Den beretter om en af apostlen Johannes' oplevelser. Under en af sine missionsrejser mødte Johannes en ung mand, som han kom til at holde meget af. Efter at have tilbragt nogen tid på denne egn, rejste Johannes videre og efterlod den unge mand i de stedlige lederes omsorg.

Ikke længe efter blev Johannes kaldt tilbage til byen. Ved sin ankomst forhørte han sig om sin unge ven. Han fik at vide, at den unge mand var død. „Hvornår, og hvordan døde han?“ spurgte Johannes. Svaret lød således: „Han er død for Gud! Han er blevet ond og desperat, ja, han er kort sagt blevet røver; og nu har han i stedet for at følge Kirken sat sig i besiddelse af bjergene med følgesvende ligesom ham selv.“

Johannes bad da om en hest. „Øjeblikkeligt... red han bort... fra Kirken og nåede til røvernes vagt-post, blev taget til fange uden kamp eller modstand, men med udbrudet: „Derfor er jeg kommet. Før mig til

jeres anfører." Anføreren ventede på ham klædt i rustning, men da han gekendte Johannes, der kom hen imod ham, blev han slået af skam og vendte sig for at flygte. Men Johannes fulgte efter ham, så hurtigt han kunne, idet han glemte sin alder og udbød: „Hvorfor, min søn, flygter du fra din egen fader, ubevæbnet og gammel, som han er? Hav medlidenhed med mig, . . . frygt ikke . . . bliv! Hav tro! Kristus sendte mig." Men da han hørte disse ord, stod han først med nedslagent blik, så kastede han sine våben, så skælvede han, begyndte at græde bitterligt og omfavnede den gamle mand, da han nåede hen til ham, . . . men apostlen aflagde et løfte overfor sig selv . . . ledte ham tilbage til kirken og bad for ham . . . og kæmpede sammen med ham i oprigtig faste . . . og tog ikke afsted, som de sagde, før han havde bragt ham tilbage til Kirkens skød." (St. Clement of Alexandria. Quis Divinitus Salv. kapitel 42.)

Dette er et levende eksempel på Kirkens interesse for ungdommen, som endog eksisterede på de første apostles tid. I Kirken i dag er interessen for de unge lige så personlig og intens. Angående denne interesse er grenspræsidentens kald særlig betydningsfuldt. Han er præsident for Det aronske Præstedømme og har som sådan et særligt ansvar og en særlig interesse for både de unge mænd og de unge kvinder i grenen. Det er Kirkens unges pligt at støtte deres grenspræsident, give agt på hans råd og ære hans lederskab. Kaldet som grenspræsident er et af Kirkens vigtigste og helligste kald, og de, der kaldes som grenspræsidenter, er udvalgte mænd. Det er mænd, som Herren har kaldet gennem sine udvalgte tjenere. Og selvom de måske til daglig er blikkenslagere, lændmænd, lærere eller doktorer, er de mænd, kaldet af Gud.

Paulus gav en oversigt over de karakteregenskaber, som en grenspræsident bør være i besiddelse af. Han skrev:

„En tilsynsmand bør derfor være uangribelig, ædruelig, sindig, værdig, gæstfri, dygtig til at lære fra sig; Ikke drifkædig eller voldsom, men mild, ikke stridbar, ikke pengekær; en mand, som styrer sit hus godt, og som på fuldt værdig måde holder sine børn til lydighed; (dersom en mand ikke forstår at styre sit eget hus, hvordan skulle han da kunne sørge for Guds menighed?) Han må ikke være nyomvendt, for at han ikke skal blive opløst og falde ind under Djævelens dom. Han bør også have godt lov blandt dem, som er udenfor, for at han ikke skal komme i vanry og falde i Djævelens snare." (1. Tim. 3:2-7.)

Grenspræsidenterne i vore dage bør også være uangribelige, ædruelige, sindige, værdige, gæstfri, dygtige til at lære fra sig, milde. De er mænd, som kan blive stillet overfor personlige problemer og spørgsmål; de er inspirerede og kloge mænd. De er hellige mænd. De tilbringer mange timer om ugen med at hellige sig deres kald. En grenspræsident er grenens åndelige fader, betroet omsorgen for de trængende, ansvarlig for grenens finanser, og medlemmernes menige dommer. Hans kald er meget vigtigt og meget helligt.

For at fungere effektivt, behøver en grenspræsident de unges loyalitet og tillid. At støtte grenspræsidenten er ikke kun en hellig forpligtelse; det er også et privilegium. I Mormons Bog læser vi om Lehis anmodning til sine sønner om at vende tilbage til Jerusalem for at hente pladerne hos Laban. Idet han taler til sin søn Nephi, siger Lehi:

„Og derfor har Herren befalet mig, at du og dine brødre skal gå tilbage til Labans hus og søge efter disse

optegnelser og bringe dem herud i ørkenen.

Og se nu, dine brødre knurrer og siger, at det er et vanskeligt hverv, jeg har pålagt dem; men se, jeg har ikke pålagt dem det, men det er en befaling fra Herren.

Gå derfor, min søn, og du vil finde yndest hos Herren, fordi du ikke har knurret.

Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.

Og da min fader hørte disse ord, blev han meget glad, thi han vidste, at jeg var blevet velsignet af Herren." (1. Nephi 3:4-8.)

Den unge mand eller kvinde, der følger sin grenspræsidents råd uden at knurre, vil ligesom Nephi høste de velsignelser, som er lovet dem, der følger Herrens udvalgte tjeneres råd. Din grenspræsident er interesseret i din lykke; han har interesse for dig. Lyt til hans råd, og du vil opdage, at han virkelig er en mand, kaldet af Gud.

PRÆSIDENT HUGH B. BROWN
fra Det Første Præsidentskab

Vidnesbyrd

Når man aflægger vidneudsagn i retten, må man enten give en højtidelig erklæring eller bekræftelse eller aflægge det under ed. I det sidste tilfælde kan man blive anklaget for mened, hvis man ikke fortæller sandheden.

Når man bærer sit vidnesbyrd om Evangeliets sandhed, aflægger man også en højtidelig erklæring eller bekræftelse, men kilden til ens kundskab er ikke den samme, som den man er afhængig af som vidne i retten. Den har kun lidt eller intet at gøre med de fem sanser. I virkeligheden opnås et ægte vidnesbyrd om Evangeliet gennem åbenbaring, et vidnesbyrd om at Gud lever, og at Jesus af Nazareth er Hans Søn, og det er en alvorlig og hellig sag.

I en retsag er rygter eller anden-handsbeviser ikke tilladte, uden hensyn til ærligheden hos det vidne, der forelægger dem. Han må begrænse sit udsagn til, hvad han personligt ved er sandt. Mens alle Kirkens medlemmer burde respektere, opretholde og give agt på Kirkens Autoritetens lærdomme, må ingen acceptere en erklæring og bygge sit vidnesbyrd på den, uden hensyn til hvem, der har fremsagt den, før han under moden overvejelse har fundet ud af, at den er sand og værdifuld; så vil hans logiske slutning måske blive bekræftet fra åbenbarelsens ånd til hans ånd, fordi sand omvendelse må komme indefra. Af samme grund må Kirkens medlemmer ikke blive desillusionerede og svigte Kirken, fordi de ikke

har forstået alle Evangeliets principer.

Alle velsignelser fra Gud kommer som et resultat af lydighed mod de love, hvorpå de er udsagt. Denne regel eller lov opfordrer til et forsøg på at få et vidnesbyrd om Evangeliet eller et hvilket som helst slægtet emne. Enhver ansvarlig person kan opnå et vidnesbyrd, hvis han vil adlyde de love, hvorpå modtagelsen af sådan kundskab er udsagt. Men her, som ved alt andet, er der bestemte forudsætninger, som i store træk kan opføres således:

1. Den søgende må beslutte sig til at lære Evangeliets sandhed at kende, eller, hvad end hans søgen omfatter.
2. Han må studere og lære så meget som muligt, der har relation til det indeholdte emne. I Johannes-evangeliet 5:39 læser vi: „I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv;“ Og i Lære og Pagter 1:37 opfordres vi til at „ransage disse befalinger.“
3. Den søgende må praktisere de principer og sandheder, han lærer, og bringe sit liv i harmoni med dem. Frelseren sagde: „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig. Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ (Johs. 7:16-17.)
4. Han må bestandig bede til Faderen og udøve tro, så sandheden kan blive klart åbenbart gennem den Helligånd. Moroni fortæller os, at „gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.“ (Moroni 10:3-5.)

Da apostlen Peter besvarede Kristi spørgsmål om, hvem Han, Frelseren,

var, havde han åbenbarelsens gave, og Jesus sagde til ham: „Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbart dig, men min Fader, som er i Himlene.“ (Matt. 16:17.) Dette bekræfter den påstand, at direkte og personlig åbenbaring er tilgængelig for enhver, som vil stræbe efter de nødvendige forudsætninger og tilpasse sit liv dertil.

Når man taler eller skriver til Hjælpeforeningen, henvender man sig til hjemmets bygmestre i vore samfund og i Kirken. Ethvert hjem har en ånd, den ånd vil i høj grad afhænge af det vidnesbyrd, som moderen har om guddommeligheden af det arbejde, som vi er engageret i. Dette understreger vigtigheden af, at hun opnår et vidnesbyrd, så hun med den Helligånds hjælp kan lede sit hjem og sine børns liv, idet hun altid husker på den forbindelse, der er mellem Herren og hendes børn.

Med andre ord må moderen have stor tro på retfærdighedens endelige sejr — en tro, der strækker sig ud over kundskab og ved hvis hjælp hun vil være i stand til at møde livets prøvelser og religiøse oplevelser. Hun vil blive ledet af intellektuelle, såvel som moralske tilskyndelser. En moder, der har et vidnesbyrd, vil derfor leve et retfærdigt liv, som hendes børn trykt kan efterligne; den slags liv, som bliver inspireret og ledet af Helligånden, hvis selskab hun altid vil søge.

Naturligvis vil den kundskab, som moderen vinder i sin søgen efter et

vidnesbyrd, hjælpe hende meget i hendes ledelse af hjemmet. Men den kundskab må kunne iagttages og optages i hverdagen hos dem, den berører. Den, der kender forskrifterne og ikke adlyder dem, er som en, der tænder et lys i mørket og så lukker øjnene.

Et hus er ikke et hjem, medmindre det indeholder mad og varme for sjæl og ånd, såvel som for kroppen. For at skaffe den mad og varme må hjemmets skabere have ingredienserne, som indbefattes i og afhænger af styrken i både faderens og moderens vidnesbyrd.

Apostlen Peter gav os en liste over dyder i 2. Peter 1:5-7:

„Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrugt, i gudsfrigten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle.“

Alma bærer følgende vidnesbyrd: „Og det er ikke alt. Tror I ikke, at jeg selv kender disse ting? Jeg vidner for jer, at jeg ved, at de ting, jeg har talt om, er sandfærdige. Og hvordan tror I, at jeg ved dette med sikkerhed? Jeg siger jer, de er kundgjort for mig ved Guds hellige ånd. Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd; og det er åbenbaringens ånd, som er i mig.“ (Alma 5:45-46.)

I denne tid, hvor der er så mange

knuste hjem, er det på tide at holde op med blot at bygge flere huse og i stedet for begynde at genopbygge knuste hjem og lægge fundament, hvorpå fremtidige, vedvarende hjem kan grundlægges.

Min bedstefader og bedstemoder tog hinanden på godt og ondt, og når tingene gik dårligt, som de ofte gjorde, arbejdede de sammen på dem, så de blev bedre.

Deres ægteskab varede i tres år eller mere, fordi de vidste, at selv den sværeste time ikke ville vare længe – end i tre minutter. Altfor mange går i dag ind i ægteskabet med døren til flugt stående vidt åben, og den dør fører til skilsmisseretten.

Den udstrakte frihed, som nydes i vore dage, kræver en stabiliseret selvkontrol og bestandighed, ligesom grene kræver rødder. I denne komplicerede tid fyldt med rastløshed og fart, er vi alle til tider tvunget af anspændelse og overanstrengelse. Anspændelse behøver sejhed, og overanstrengelse kræver fasthed. Et vidnesbyrd om Evangeliet giver åndelig understøttelse, uden hvilken menneskenes liv kun fører til skibbrud. Livets mest effektive og holdbare indtryk gives i det hjem, der styres af forældre, som ved at bære vidnesbyrd om, at Gud virkelig lever, at Jesus er Kristus, og at Evangeliet er blevet gengivet.

„Vidnesbyrd er som en pil, skudt fra en stor bue. Dens kraft afhænger af styrken af den hånd, der spænder den.“ (Bacon)¹

Apostlen Paulus siger i sit brev til Hebræerne:

„Thi vi fik det glædelige budskab forkyndt lige såvel som de; men det ord, der lød, hjalp dem ikke, fordi det ikke ved tro blev tilegnet af dem, der hørte det.“ (Hebr. 4:2.)

Det blev sagt om Mesteren, da Han vendte tilbage til Nazareth, at Han ikke gjorde mange undergerninger der på grund af deres vantrø. Alle de håb, horisonter og motiver, som menneskene har fået, er afhængige af tro på Gud.

Vor overbevisning er et resultat af åbenbarede vidnesbyrd. Vi behøver mod, et produkt af tro, som vil sætte os i stand til sejrende at vende os mod øst ved mørkets frembrud med den rolige forvisning, at efter mørke følger lys.

Vi må genvinde og beholde Mormonpionerernes robuste, selvsikre tro. Vi har hver fået en fakkell, når vi søger at finde vejen frem, så vi måske kan tænde lyset for andre.

Vi skal udføre vort arbejde med tro på fremtiden, for ikke ret mange frugter af ens arbejde kommer for dagens lys under ens levetid.

Vi har hele tiden brug for den varme og glød og styrke af tro, som vil støtte og blive støttet af vore vidnesbyrd om Evangeliet.

Tennyson sagde:²

„Tro ser det bedste, som skinner gennem det værste; hun mærker, at solen er skjult, men kun for natten; hun spejder efter sommeren gennem den kommende vinter; hun smager frugten, før blomsterne falder; hun hører lærkens sang inde i det tavse æg; hun finder den kilde, hvor de begræder 'blændværk'.“

Og igen:

„Tro ikke, at den tro, hvorved den retskafne skal leve, er en død tro, et kort over himlen. Langt mindre er den en svag og flygtig følelse, en tankeløs gave, der tages tilbage så snart, den er givet. Den er en bekræftelse og en handling, som tilbyder evig sandhed under nærværende omstændigheder.“

Tro indeholder „det, at man har en fornuftig overbevisning om ting udenfor rækkevidden af endeligt bevis og at man derefter tager disse overbevisninger til sig, som om de virkelig

var sande." Et vidnesbyrd om Evangeliet udvikler og støtter en sådan tro.

Robert Louis Stevenson sagde:³ „Jeg tro på tingenes oprindelige anstændighed, og hvis jeg vågnede op i helvede, ville jeg stadig tro på den.“

Der er nok af mennesker til at gøre det mulige. Man kan ansætte dem for en lav løn. Den høje pris er for dem, der kan udføre det „umulige“. Hvis en ting kan gøres, kan erfaring og dygtighed gøre den. Hvis den ikke kan gøres, er det kun tro, der kan gøre den. Både videnskab og religion kræfter lid til tro til at inspirere hvert skridt fremad. Al guddommelig hjælp afhænger af den tro, et menneske er i besiddelse af. Ord som disse var konstant på Frelserens læber:

„Vær frimodig, din tro har gjort dig hel.“ „På grund af din tro, ske dig, som du vil.“ „Din tro har frelst dig.“ Det menneskes liv, der er forklaret og motiveret af tro, er ærefuldt, men uden tro mister livet dets højeste mening og ædlest håb.

„Lad os have tro på, at det rigtige er muligt, og med den tro lad os altid have mod til at gøre vor pligt...“ (Abraham Lincoln)⁴

„Hvad enten det er den 1. januar eller den 31. december, er tro et godt ord at slutte med.“ (Robert Louis Stevenson)

„Poesi er tro, tro på at pyramidens sammenløbende sider skræner op i en top, hvad enten vi kan se det eller ej.“ (Ralph Waldo Emerson)⁵

Med al vor videnskab må vi se hver dag lige i øjnene, som Paulus gjorde på sin rejse til Rom, „uden at vide, hvad der skal møde mig der;“ (Ap. g. 20:22.) Paulus' fortsatte og udholdende tro blev holdt oppe og støttet af hans inspirerede vidnesbyrd.

Ethvert medlem af Hjelpeforeningen, enhver moder i Israel behøver og kan opnå et vidnesbyrd om at Gud lever, og at hun er medlem af en levende Kirke, en voksende, fremadstræbende Kirke, hvis nye ideer og nye måder at gøre tingene på er fremherskende fakta i hendes liv, der ikke giver hende tid til kun at leve halvt eller lammes med skeptisk tvivl.

Peters vidnesbyrd, da han besvarede Kristi spørgsmål, er inspirerende: „... hvem siger I, at jeg er?“ Han

svarede: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ (Matt. 16:15-16.) Dette vidnesbyrd, der vældede frem fra et hjerte, der var ved at flyde over, er gjort mere menneskeligt af hans senere benægtelse og mere herligt ved hans egen ukuelig ånd. Det er dette betagende ønske om at gøre vor Faders vilje, der var årsag til, at pionererne kunne udholde den hån og skændsel, der kom over deres fæller, og fik dem til frivilligt at forene sig med de mennesker, der gik under benævnelsen Sidste Dages Hellige eller Mormoner.

Frelseren havde behag i Peters vidnesbyrd, der var et bevis på hans kærlighed og forklarede forstand, da han begreb Evangeliets plan, som blev åbenbaret ham, ikke af kød og blod, men af vor himmelske Fader. Vi kommer også forbi dale af svagheit og høje med tvivl, når vi forsøger at bestige bjergene med tro og få et vidnesbyrd om sandheden.

Et forblivende og ofte gentaget vidnesbyrd om sandheden af Evangeliet, båret af mødrene i hjemmet, er et boldværk ikke alene for dem personligt, men for deres familier og for alle, som de kommer i berøring med. På grund af Hjelpeforeningens funktionærers og medlemmers vidnesbyrd om, at Gud lever og deres forståelse af Guds forbundelse med mennesket, antog denne verdensorganisation for kvinder kærlighed som sit motto. (Se 1. Kor. 13.)

Frank Crane har sagt:

„Almindelig godgørenhed giver tiggeren penge, giver den sultende brød, beklæder den nøgne; ægte godgørenhed, som er et andet navn for kærlighed, sætter sig for at forandre de forhold, hvorunder der opstår tiggere, sult og nøgenhed. Almindelig godgørenhed spiller „Fru Gavmild“; kærlighed prøver på at oprette sådanne forhold, der giver beskæftigelse til alle, så de ikke behøver nogen gavmildhed. Almindelig godgørenhed accepterer fromt tingene som de er og hjælper de uheldige; aktiv kærlighed går til den lovgivende forsamling og forandrer tingene.“

Godgørenhed kan knuse den flygtende; kærlighed tilskynder os til at fejre det onde, der fremkalder flugt.

Godgørenhed giver kinin i de malarieramte troper; kærlighed udtærrer sumpene.

Godgørenhed sender kirurger og ambulancer og uddannede sygeplejersker som hjælp i krigen; broderkærlighed kæmper for at sikre den internationalisme, der vil forhindre krig. Godgørenhed antager onde institutioner og skikke for at være en del af det guddommelige forsyn og arbejder grædende på at drage omsorg for tilintetgørelsen; kærlighed betragter uretfærdighed overalt som djævelens værk, selv om den betragtes som skik og brug, og angriber den kraftigt.“ Den bedste del af den menneskelige race ønsker hverken hjælp eller gunstbevisninger eller godgørenhed; den ønsker en fair chance og en redelig andel.

Henry Wadsworth Longfellow sagde: „Den smule, som jeg har set af verden, lærer mig at se på andres fejltagelser med sorg, ikke med vrede. Når jeg hører historien om et stakels menneske, der har syndet og lidt, og tænker på de kampe og fristelser, han har været igennem, de korte glimt af glæde, den feberagtige uro af håb og frygt, hans mange ønsker, venners flugt, ville jeg gerne anbringe den vildfarende sjæl hos Ham, hvorfra den kom.“

Nogle af os har sommetider, i præsiderende stillinger i Kirken, overordnede stillinger i forretninger, under udøvelse af lov eller med kommandoen over mænd i hæren, fundet det nødvendigt at holde prøver, lave undersøgelser og afsige domme over vore kollegaer. Ofte i sådanne tilfælde, hvor kammerater eller rådgivere har fordrøt omhyggelige undersøgelser af den anklagedes liv og fejltagelser, er jeg blevet afskrækket fra en hastig dom ved at forestille mig, at en filmstrimmel af mit eget liv blev fremvist. Det er ofte hændt på sådanne tidspunkter, at „bjælken“ har trængt „splinten“ i baggrunden, og den „første sten“ blev holdt tilbage, fordi jeg ikke var værdig til at kaste den. S. E. Kiser forestillede sig, at to strålende engle i paradiset en dag vandrede afsted på ravvejen, der ligger ved siden af guldgaderne. De mødtes og strittede hinanden stift i øjnene; så tabte de deres harper i forbav-

selse og stod i stum overraskelse. Og der kom andre engle, og da de kom nærmere, hørte de dem begge udbryde på én gang: „Sig mig, hvordan er du kommet hertil?“

Dr. Benjamin Johnson tilføjer: „Gud selv agter ikke at dømme mennesket, før hans dages end; hvorfor skulle vi så gøre det?“ Og Dante⁶ siger: „Åh, I dødelige mennesker, vær varssomme med at dømme.“

De, der arbejder i Hjelpeforeningen, skulle ikke være villige til at vælge mellem flammende fanatisme og sentimental overgivelse. Lad personlig overbevisning og ædelmodig tolerancemødes og smelte sammen. Vidnesbyrdets ånd gør én tolerant over for andres svagheder og fejl og understreger menneskenes slægtsskab. En bog om tolerance, skrevet af Phillips Brooks⁷, nævner seks forskellige slags tolerancer:

„For det første, den rent neutrale tolerance. Vi er tolerante, fordi vi er ligeglade, fordi følgerne af udfaldet ikke berører os.

For det andet, politisk tolerance. Vi er tolerante, fordi vi tror, at vi ville tabe mere end vi ville vinde, ved at bekæmpe manden eller målet.

For det tredje, den hjælpeløse tolerance. Vi er tolerante, fordi vi indser, at fjenden har overtaget, og at modstand er værdiløs.

For det fjerde, tolerance af ærlig respekt for mennesket. Vi er tolerante, fordi vi endog respekterer et menneskes ret til at tænke forkert, fordi vi er enige med Voltaire⁸, da han skrev til Helvétius⁹: „Jeg misbilliger det, du siger, men jeg vil til min død forsvare din ret til at sige det.“

For det femte, tolerancen af åndelig sympati. Vi er tolerante, fordi vi føler et åndeligt fællesskab med det menneske, hvis hensigt er god, selv om hans plan er forkert.

For det sjette, tolerancen af et udvidet syn på sandheden. Vi er tolerante, fordi vi har indset, at sandhed er større, end noget menneske har begreb om, selv om vi er den pågældende.

De første tre slags tolerancer er simple; de sidste tre er størrelse.

„Sand tolerance“, siger Brooks, „består af sandhedens kærlighed og

menneskets kærlighed, begge gjort fuldkomne og forenede i fuldendt harmoni.“ Men dette er ingen let præstation.

I denne tid med egoisme og grådighed, fødselskontrol og ufrugtbarhed, lette skilsmisser og knuste hjem og ungdomskriminalitet, i denne tid med billige fornøjelser, dovenskab og manglende disciplin, er det kloget at søge efter grundværdier, at være opmærksom på den kendsgerning, at hjemmet er nationens mest fundamentale institution, og at mødrene er de højeste professorer i denne karakterdannende skole. Lad os lære landets unge kvinder, at kvindelighed forherliges af moderskab. En kvinde, der har et vidnesbyrd om Evangeliet, vil møde de spørgsmål, der opstår ved dannelsen af et hjem, med ligevægt og værdighed. Moderskab er inskriptionen på den port, hvorigennem ånderne skal passere for at komme ind i de dødelige menneskers rige, og det vil være kvindens løsen til den højeste herligheds rige. Guds Søn helligede og forherligede den inskription, da Han gik igennem den port og kaldte en dødelig kvinde „Moder.“ Det er af stor vigtighed, at enhver moder har et vidnesbyrd om Ham og samarbejder med Ham i det fortsatte indfrielsesarbejde. Præsident McKay har sagt:

„Moderskab er den ting i hele verden, der mest oprigtigt giver eksempl på skabelsens og opførelsens Gud-givne dyder. Skønt det bærer kvinden tæt til dødens rand, fører moderskab hende også ind til livets rigeste kilder og gør hende til Skaberens kompagnon, idet hun giver dødeligt liv til evige ånder. Kunstnere kan gøre nye syn virkelige; digtere kan udtrykke tanker, der aldrig før har været kendt, eller klæde gamle i mere passende klædninger; ingeniører kan omskabe arkener til frugt-bare marker og fylde dem med velstående byer og blomstrende landsbyer; videnskabsmænd kan opdage nye elementer og ved forskellige kombinationer af dem skabe ting, der er medvirkende til fremgang eller ødelæggelse — alle disse er til en vis grad åbenbarere af ukendte ting. Men moderen, der i overensstemmelse med den evige lov, bringer en dø-

delig ånd ind i verden, kommer i første række i skabelsens rige.“ (Gospel Ideals p. 656.)

Alle, der har modtaget et vidnesbyrd om Evangeliet gennem åbenbaring, er bemyndigede, udnævnte — påbudte — til at undervise i Evangeliet med inspiration fra den ånd, hvorigennem det kom.

Jeg citerer og priser den appel, som søster Zina Y. C. Brown har lagt i sit prosa-digt: „Ophøjede kvinde:“

„Døtre af Zion, I mødre til mænd, hold fast på disse, dit kalds store gaver,

Pas på ikke at miste dem, disse principper, perler af renhed og hellige hensigter.

Ved I ikke, at jeres plads er ved siden af og ikke bagved denne ledsager, til hvem Herren har givet jer?

Du ophøjede kvinde, den første til at tilgive og den sidste til at svigte,

Du præsidentinde, dronning,

Tak din Gud, der dannede dig således,

at du blev født

Kvinde.“

1 Bacon, Francis (1561-1626). Engelsk statsmand, videnskabsmand, forfatter.

2 Tennyson, Alfred (1809-1892). Engelsk digter.

3 Stevenson, Robert Louis (1850-1894). Skotsk roman- og essay-forfatter og digter.

4 Lincoln, Abraham (1809-1865) U.S.A.s sakkende præsident.

5 Emerson, Ralph Waldo (1803-1882). Amerikansk essayforfatter, digter og filosof.

6 Dante, Alighieri (1265-1321). Italiensk digter.

7 Brooks, Phillips (1835-1893). Amerikansk episkopal-biskop.

8 Voltaire (1694-1778). Pseudonym for Jean François Arouet, fransk forfatter og filosof.

9 Helvétius, Claude Adrien (1715-1771). Fransk filosof.

ÆLDSTE THOMAS S. MONSON
fra De Tolvs Råd

Hvordan man

Da Frelseren gav befalingen: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple“ (Matth. 28:19), blev den overvældende nødvendighed af effektiv kommunikation en realitet. Siden gengivelsen af Evangeliet i denne uddeling, har mange millioner kroner, utallige timer og ihærdige anstrengelser ledsaget muligheden for at bekendtgøre budskabet om glade tidender.

For at kommunikere effektivt, har vi, som Kirke, benyttet hjælpemidler så som *Deseret News*, *The Improvement Era*, og andre kirkeblade, radio og fjernsyn.

Det store ansvar, det er at nå at gøre hver enkelt person interesseret, bliver mere synligt, når vi tænker på den enkeltes vilkår. Lad os betragte følgerne, hvis vi forfølger vort formål. Følgende udklip kommer fra *Deseret News*:

Ung mand dømt for mord ... Las Vegas (AP)

— En sekstenårig blev dømt for tre på hinanden følgende mord, mandag, efter at han erklærede sig skyldig i tre bankfunktionæres død.

Den unge mand blev anlagt for at have affyret dødbringende skud mod bankbestyreren og to kasserere. De tre blev dræbt under et røveri af 35.000,00 dollars i en bank i Las Vegas.

Den unge mand, der blev dømt, blev døbt og bekræftet som medlem af Kirken, da han var otte år gammel. Han kom i søndagsskole og primary og modtog Det aronske Præstedømme. Da hans biskop læste om mordene, udbød han bedrøvet: „Hvilke fejl begik vi i vor kommunikation med ham?“

Kommunikation betyder ikke bare at fortælle eller lytte til noget. Aldrig før i historien har så mange mennesker vidst så meget om, hvad der foregår ude i verden. Kommunikation i dens vigtigste betydning er fællesskab, udveksling af ideer og følelser. Ordet stammer fra det latinske *communico* — „at dele“, og kommunikation er „den handling at dele eller give en del af alt.“

Der er en, som har defineret kommunikation som „Kunsten at oplyse og overbevise andre“. Evnen til at

kommunikere er ikke noget, vi er født med. Vi skal lære det og erhverve det, og det er ofte besværligt.

Vi har et kommunikationsproblem, når vi fører krig mod de fjendtlige magter og kæmper for at hjælpe Kirkens medlemmer til at efterleve Evangeliets principper.

Jeg tror, at det kan være os til nogen trøst, at Mesteren også havde kommunikationsproblemer, skønt Han var i besiddelse af stor menneskekundskab. Ved en lejlighed talte Jesus fra et skib til en stor forsamling, der var samlet på bredden. Under beretningens forløb fortalte Han lignelsen om sædemanden. Da Han var færdig, spurgte disciplene Ham: „Hvorfor taler du til dem i lignelsen?“ Han svarede og sagde til dem: „Jer er det givet at kende Himmerigets hemmeligheder; men dem er det ikke givet.“ (Matt. 13:10-11.)

Op så sagde Han, at dette bestemte folk havde svært ved at høre, og deres øjne var lukket. „Men salige er jeres øjne,“ sagde Frelseren til sine disciple, „fordi de ser, og jeres øren, fordi de hører.“ (Matt. 13:16.) Så fortsatte Han sin prædiken og fortalte adskillige andre lignelser.

Måske var disciplene for foretagne til at afbryde igen, fordi Jesus havde sagt til dem, at det var givet dem at kende Himmels hemmeligheder. Men da folkeskarerne var gået, „kom hans disciple til ham og sagde: Forklar os lignelsen ...“ (Matt. 13:36.)

Når Mesteren fandt det nødvendigt at gentage og forklare for at opnå effektiv kommunikation, antager jeg, at vi ikke behøver at føle os afskrækkede af, at det ikke lykkes os at kommunikere effektivt den første gang.

For at opnå effektiv kommunikation er det af afgørende betydning at have en effektiv motivering. Lederen må først selv uddannes, udvikle begejstring og dygtiggøre sig på det område, som han ønsker at undervise i (kommunikere). Han må så fremlægge emnet på en sådan måde, at tilhørerne forstår det. Dette er fremgangsmåden for mest effektiv motivering.

Effektiv kommunikation indeholder altid tre ting: *klart, koncist, bekræftende*.

kommunikerer effektivt

1. *Vi må gøre vor fremstilling klar.* Den første regel for klarhed er at have et skarpt afgrænset mål eller formål — at vide, hvad vi ønsker at opnå gennem vor kommunikation. Hvis vi ikke kan definere dette mål klart for os selv, er det ikke sandsynligt, at vore tilhørere vil forstå det og blive interesserede.

En anden måde, hvorpå det kan gøres klarere, er ved brugen af illustrationer. Eftersom ord har forskellig betydning for forskellige mennesker, er den ekstra forklaring med støtte af illustrationer ofte til hjælp.

En slags illustration, så som lignelser, kan anskueliggøres gennem ord og bevægelser. Jesus gjorde lignelser til en del af næsten hver eneste undervisningstime. Han brugte denne undervisningsmåde så ofte, at evangelisterne et sted skriver, at „uden lignelse talte han ikke til dem;“ (Mark. 4:34.)

Jesus sagde, at Han brugte lignelser, fordi de bibragte tilhøreren nøjagtig den religiøse sandhed, som passede til hans tro og intelligens. For den ulærde havde lignelsen interesse som fortælling og også nogen læreværdi. Den åndelige gav den meget mere, for han fik også Himmerigets mysterier og hemmeligheder. Således er lignelsen i samme grad tilpasset den jævne som den lærde. Den lærer alle mennesker at finde guddommelig sandhed i almindelige ting.

Nært beslægtet med lignelser er de korte sammenligninger, som Mesteren ofte benyttede for at illustrere ideer, så som:

„... Det er bedre, at et menneske omkommer, end at et helt folk skulle synke i vantro og omkomme.“ (1 Ne. 4:13.)

„... Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.“ (Matt. 4:19.)

„Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.“ (Matt. 5:16.)

„... af deres frugter skal I kende dem.“ (Matt. 7:20.)

Illustrerende historier er en anden udmærket måde at gøre undervisningen klarere på. Det er let for folk at sætte sig ind i historier om levende mennesker og

deres oplevelser. Herren brugte ofte denne fremgangsmåde. I tilfældet med enkens skærv forklarede Han dem, hvad det var at give noget med virkelig oprigtighed: „... denne fattige enke lagde mere deri end alle de andre. Thi de lagde alle i gavebøssen af deres overflod; men hun lagde af sin fattigdom alt, hvad hun havde i eje.“ (Luk. 21:3-4.)

Sande historier, der angår virkelige mennesker, er et udmærket middel til at vække klarhed.

En anden form for illustration med ord og bevægelser er forevisning.

Den gamle talemåde, at „et billede er mere værd end tusind ord“, kan støttes af mange eksempler: f. eks. bedende hænder eller moder og barn.

Brugen af genstande er en anden måde, hvorpå man kan gøre et budskab tydeligere. Det kan være genstande fra omgivelser eller tøj, eller noget, der er forberedt af læreren til lejligheden.

2. *Vi må gøre vor fremstilling koncis.* At være koncis betyder at udtrykke meget i få ord. Den tid, man benytter til at fremlægge en idé, kan varieres, alt efter

emnets beskaffenhed og tilhørernes forudgående kendskab. Men man har opnået kommunikation, når hvert ord, hver sætning, hver paragraf er betydningsfuld og sagen vedkommende.

Vejledningen til at give en koncis fremstilling indeholder:

a. Studer og foretag undersøgelser, indtil du ved, at du har oplysninger, der er værd at præsentere.

b. Skriv dine tanker ned som de kommer, uden at bekymre dig om stil eller orden.

c. Opstil ideer i logisk orden. Nogle benytter en formel til at organisere materialet i logisk rækkefølge, så som: Pointe, betragtninger, eksempel, pointe.

d. Undgå irrelevante ideer, illustrationer og humor, som det rækker for vidt at anvende. På grund af vanskeligheden med at få fuld opmærksomhed er der mange, der fristes til at benytte interessant materiale, som måske slet ikke er sagen vedkommende.

e. Når det forberedende arbejde er fuldført, indskrænk så hver sætning til det mindst mulige.

f. Lær til sidst materialet så godt, at det kan præsenteres på samme måde, som det var hensigten.

3. *Vi må bekræfte det, vi har undervist i, for at se hvad der er blevet lært.* Brudstykkevis lytten, mistydning af ideer eller misforstået betydning af ord kan forårsage misforståelser. Det er derfor vigtigt at have en metode til kontrollering, tilbagekobling og rettelser af misforståede indtryk, hvor det er muligt. Et medlem af et

samarbejdsudvalg fandt en meget effektiv måde at neddæmpe ophidsede diskussioner på og forbedrede kommunikationen mellem arbejderne og lederne. Den omtalte lavede den regel, at arbejdernes repræsentant ikke kunne fremlægge sit synspunkt, før han kunne fremlægge ledelsens synspunkt til den repræsenterede leders tilfredshed og omvendt.

Vi gjorde vel i at følge kong Benjamin og hans folks eksempel:

„Og da kong Benjamin således havde talt til sit folk, sendte han følere ud, da han ønskede at få at vide af folket selv, om de troede de ord, han havde talt til dem. Og de råbte alle med een røst og sagde: Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem ved Herren, den Almægtiges ånd, som har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt.“ (Mos. 5:1-2.)

Gennem sine profeter har Herren forklaret os, hvor betydningsfuldt det er at være dygtig til at kommunikere. Han har også understreget, at åndelighed er en nødvendig del af effektiv kommunikation.

Vær åben og ærlig; vi har at gøre med ædle sjæle, og forfalskning og dårlig påvirkning har ingen plads i kongeriget. Paulus formanede medlemmerne til at kommunikere „i kærlighed i eet og alt.“ (Ef. 4:15.)

Vi skulle give vor kærlighed og interesse, for følelser kan ofte „gå igennem“, hvor ord mislykkes. „Og Anden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise.“ (L & P 42:14.)

Da Moses blev kaldet til at føre Israels børn ud af trædom, indså han sin svaghed som taler eller kommunikator. Ikke desto mindre havde han Herrens Ånd hos sig. Herren gav ham så, efter at have berøiget ham, Aron som talerør. Han gav ikke Aron ansvaret som leder; denne opgave overgav Han Moses, der havde den anden form for lederevner, der var nødvendige for at fuldføre opgaven. (4 Mose. 4:10.)

Paulus råder os til at søge åndelige gaver, så at vi kan tale mennesker „til opbyggelse, formaning og trøst“. Han siger videre til os, at profetisk tale er vigtigere end tungetale. „Eller hvis en basun giver utydelig lyd, hvem vil så gøre sig rede til kamp?“ (Hvem vil være interesseret?) „Således også med jer; hvis I ikke med jeres tunge fremfører tydelig tale, hvorledes skal man da kunne forstå, hvad I siger? I står jo og taler hen i vejret.“ (Se 1. Kor. 14:3-9.)

Når vi beder Herren hjælpe os til at udvikle dygtighed i kommunikation, kan Han hjælpe os til at være ydmyge, til at fremstille os for de rigtige mennesker på de rette tidspunkter og i en atmosfære, hvor vi vil blive mødt med tillid, og hvor folk vil finde os værd at lytte til. Når dygtighed i kommunikation ledsages af åndelighed, kan Herren arbejde gennem sine tjenere og fuldføre sit værk.

Hundreder og tusinder af nylig døbte medlemmer af Kirken og de mange missionærer, der underviste dem i Evangeliet, giver et levende vidnesbyrd om effektiv kommunikation.

En forårsdag søgte en ydmyg ung mand, motiveret af en alvorlig beslutning om at kende sandheden, audiens hos sin himmelske Fader. Det herlige syn fulgte, ordene fra Faderen — „Denne er min elskede Søn; hør Ham!“ — budskabet fra Mesteren og den unge Joseph Smith's forstående trofaste tjeneste og store opofrelse, alt dette var den højeste form for kommunikation. Må dette smukke eksempel lede vore tanker og handlinger, når vi forbereder os på at kommunikere effektivt.

Hvilke som
helst principper på
intelligensens
område vi tilegner os i
dette liv,
vil komme frem
med os i
opstandelsen.

Joseph Smith

Fællesrecitationen d. 5. april 1970

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af marts måned af eleverne i kursus 15 og 19. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

KURSUS 15

(Jesus lover sine apostle, at Helligånden vil komme for at undervise og lede dem, efter at Han var gået bort.)

„Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.“ (Joh. 14:26.)

KURSUS 19

(Lehi påmindrer os om at Adams fald og vor deraf følgende dødelighed er en del af planen for vor evige vækst og lykke.)

„Adam faldt for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde.“ (2. Nephi 2:25.)

Nadververs for marts måned

Senior-søndagsskolen:

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Johs. 17:3.)

Junior-søndagsskolen:

Frelseren sagde: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!“ (Johs. 14:15.)

Darwin K. Wolford

Fra Missionens

Præsidentskab

Kære søskende!

Året skrider fremad, og 1970 ser ud til at ville blive et stort og vidunderligt fremgangsrigt år.

Kirken vokser med stormskridt. Byggeprogrammet går fremad med kolossal fart, næsten hver dag bliver to nye kirkebygninger færdige ude over verden, og alligevel er dette ikke tilstrækkeligt til de nye medlemmer, som kommer ind i Kirken.

De Hellige bliver virkelig velsignet, og her i Danmark er medlemmerne begejstrede over det nye program, „Hvert medlem en missionær“, og planlægger mange M/M-møder. Jeg håber I finder glæde og lykke i jeres M/M-arbejde.

Hengiv jer til sagen. Arbejd under den Helligånds påvirkning, så vil I forbavs over hvad der kan udføres. Herren vil velsigne jer langt mere, end I turde drømme om. I vil blive et redskab i Hans hænder til at røre de ærlige af hjertet. Kom, følg planen, vi har brug for jer til at opbygge Riget. Ja, det er nødvendigt, at enhver dreng, enhver pige, enhver mand og enhver kvinde er en missionær.

Og så takker jeg de begejstrede grenspræsidenter og deres rådgivere, som vedbliver at elske og inspirere de Hellige. Ja, jeg takker alle jer, som arbejder i de forskellige organisationer — Gud velsigne jer, I udfører et vidunderligt arbejde.

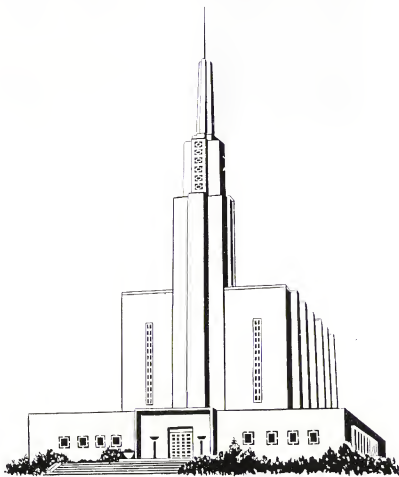
Det var dejligt at se jer allesammen ved vore konferencer i januar, som var en kolossal succes og godt besøgt — Tak! Vi følte jeres venlige, kærlige og hengivne ånd. Arbejdet kan ikke undlade at gå fremad med en så åndelig indstilling. Herren elsker de danske Hellige og det danske land, og vil vedblive at velsigne os med stor fremgang.

Må vi vie vort liv til vore familier og vor Kirke, til hinanden og til vor Gud er jeres gode ven og missionspræsidents bøn.

Paul L. Pehrson

P.S. Lad os alle bevare vort liv så godt og åndeligt, at vi nårsomhelst det er nødvendigt kan nedkalde en velsignelse fra vor Himmelske Fader. Tak for jeres retskafne liv.

Tempelrejserne

Fra templet i Schweiz har vi fået meddelelse om, at der er blevet indført den regel, at templet vil være lukket om *mandagen* i hele 1970, og ikke som tidligere om fredagen. Tempelrejserne for de danske søskende vil derfor foregå til følgende tider:

Tempelrejse I — tirsdag den 7. til og med fredag den 10. juli

Tempelrejse II — tirsdag den 25. til og med fredag den 28. august

Ovennævnte datoer er de dage, hvor vi går igennem templet; hertil må så lægges den tid, det tager at rejse til templet.

Søskende, forbered jer allerede nu til at kunne deltage i en af disse rejser, planlæg ferien og spar penge sammen.

Den i dette eller følgende nummer af *Sternen* indlagte *tilmeldelsesblanket* bedes indsendt snarest muligt og *senest den 10. maj*, således at vi kan ordne de praktiske ting i forbindelse med opholdet i Schweiz i god tid og på rette måde.

Skemaer for afdøde slægtninge, som man ønsker at gøre arbejde for i templet, skulle have været afleveret til skemaundersøgerne inden 1. februar, men har I endnu ikke fået indsendt skemaerne, er der en lille mulighed for, at det endnu kan nås, men skemaerne må da afleveres *aldeles omgående*, således at de kan kontrolleres og indsendes til Genealogisk Hovedbestyrelse og derfra til Amerika i løbet af få dage. *Husk at udfylde skemaerne nøjagtigt efter de nye regler, der findes i „Håndbog for indsendelse af skemaer.“*

Kære søskende, lad os gøre os værdige til igen i år at mødes i Herrens tempel og sørge for vor egen og vor slægts frelse og opbyggelse.

Mary Kaiser, sekretær,
Genealogisk Hovedbestyrelse

FARVEL!

Ved deres afløsning fra deres arbejde i den danske mission skrev missionspræsidentens assistenter følgende:

Jeg husker, når jeg overværede Kirkens møder sammen med mine forældre, da jeg var ganske ung. De møder jeg holdt mest af, var dem, hvor hjemvendte missionærer talte om deres oplevelser i missionsmarken. Jeg har altid set frem til den dag, da jeg selv kunne tjene min Himnelse Fader på en mission. Og nu pludselig ser jeg tilbage på 2 1/2 år, som jeg har tilbragt i Danmark, op spekulerer på, om det virkelig er muligt, at de er forbi. Det har været vidunderligt at være blandt de Hellige i den danske mission og arbejde sammen med dem på at opbygge en stærk kirke her i Danmark. De bedste timer i min mission var, når mine kammerater og jeg underviste undersøgere ved et M/M-møde. Jeg husker så godt en undersøgerfamilie, som jeg underviste; jeg vidste, at Herren ønskede disse mennesker ind i sin Kirke, men jeg kunne blot ikke overbevise dem om, at de skulle slutte sig til Kirken. En aften havde vi et M/M-møde sammen med en vidunderlig søster og denne familie.

Efter lektien bad jeg i mit hjerte en stille bøn om, at denne familie på en eller anden måde kunne blive døbt. Den vidunderlige søster bar derefter sit vidnesbyrd og sagde til familien, hvor meget hun elskede dem og ønskede at de skulle blive hendes søskende i Guds sande Kirke. Familien besluttede sig derefter til at blive medlemmer.

Jeg er taknemmelig for de danske Hellige og for det M/M-program, som tillader at missionærer og medlemmer arbejder sammen. 1970 vil blive et stort år for Kirken, og jeg ved, at Herren vil hjælpe den danske mission til at vokse.

Med tårer i øjnene og taknemmeligt hjerte siger jeg tak for denne gang og beder Herren velsigne jer alle.

Jeres broder
Ældste Rod Garner

Jesus Kristus har forkyndt for os, både i ord og handling, at de største iblandt os er dem, som retskaffent tjener andre. I de sidste 2 1/2 år har jeg erfaret, hvad det betyder at tjene Herren ved at bringe Evangeliet til andre. De velsignelser, som Herrens tjenere modtager, kan ikke tælles eller tilbagebetales. Dette er en af grundene til, at det at tjene som missionær er et privilegium.

Dette privilegium tilligemed de forjættede velsignelser tilbydes enhver Hellig her i den danske mission, som er villig til at give af sig selv og arbejde som deltidsmissionær. De deltidsmissionærer, som nu bliver kaldet og indsat og er ivrigt optaget af arbejdet, høster de samme velsignelser og udviklingsmuligheder som fuldtidsmissionærerne. Andelige erfaringer bliver givet til de arbejdere, som opbygger deres egen tro så vel som troen hos dem, der undersøger Kristi Kirke. Det skal være mit ønske, at enhver Hellig støtter deltidsmissionærerne og deres program, lige så vel som de støtter fuldtidsmissionærerne; med denne støtte og

jeres bønner vil den danske mission gå fremad og blive velsignet med mennesker, som søger efter sandheden. Nu, da min mission er forbi, vil jeg gerne takke det danske folk for den vigtige rolle det har spillet ved at opbygge og styrke mit vidnesbyrd, I har været en vigtig del af mit liv, og de erfaringer, jeg har høstet, vil påvirke mit liv i fremtiden. Må Herren velsigne jer i jeres retfærdige ønsker og velsigne jer med fremgang i de kommende år.

Jeres hengivne broder
Ældste Lee Hansen

Julehæftet CHRISTMAS IN DENMARK 1969

Af julehæftet CHRISTMAS IN DENMARK 1969, som blev udgivet af missionen i december 1969, er et lille restoplag tilbage, som kan fås på missionskontoret til en pris af kr. 5,00 pr. stk.

Hæftet indeholder bl.a. billeder af alle de missionærer, som arbejdede i den danske mission ved slutningen af 1969. Desuden artikler af missionspræsidenten og hans hustru, hilsen fra ældste Marion G. Romney og ældste S. Dilworth Young, samt mange andre interessante artikler og billeder.

Hæftet kan bestilles ved indbetaling af beløbet på Kirkens girokonto 3 33 38, Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F., eller ved indsendelse af en check på beløbet. Husk at skrive hvad der ønskes.

Billegrejse til Salt Lake City

Arrangeres af American Travellers Motorclub med afrejse omkring 1. april og hjemkomst en måned senere. Fra København tur/retur med jetfly koster rejsen 255 dollars.

Rejsen er beregnet for Sidste Dages Hellige, som vil få lejlighed til at overvære Generalkonferencen, men også ikke-medlemmer af Kirken kan deltage.

Et af Kirkens medlemmer i Sverige, Willy Herrey, er repræsentant for Skandinavien. Hans adresse er Akvamarinatingatan 7 A, 421 60 Västra Frölunda (Göteborg), Sverige; telefon 031/45 35 28. Søkende, som ønsker at deltage i rejsen, kan skrive direkte til broder Herrey efter nærmere oplysninger.

Velsignelser:

København Nordre Gren:

2. november:

Henning Johansens og Rita Steen Larsen Johansens datter, **Gitte Johansen**, velsignet af sin fader.

Willi Bloch Johansens og Kirsten Dupont Johansens søn, **Peter Bloch Johansen**, velsignet af sin fader.

Slagelse:

2. november:

Bent Giesmann Lindhardts og Birthe Marie Nielsen Lindhardts datter, **Ulla Giesmann Lindhardt**, velsignet af sin fader.

Kvorum-stævne i Viborg

Lørdag den 8. november afholdtes der i Viborg stævne for Ældsternes Kvorum I under ledelse af kvorumspræsident Knud Holmboe. Foruden ældsterne fra Kvorum I var inviteret alle ældsterne fra såvel Nordjyllands Distrikt som Fyn-Lylland Distrikt, alle med damer. Stævnet var under præsidium af præsident Verner Buur fra Missionspræsidentskabet, der var 25 ældster fra Kvorum I tilstede, og ialt var der 80 tilstedeværende. Stævnet formede sig først som et al-

mindeligt præstedømmemøde, derefter var der et møde, hvor Genealogisk Hovedbestyrelse ved formanden, broder Frode Bernskov, og sekretæren, søster Mary Kaiser, gennemgik det nye genealogiske GIGANT-system til indsendelse af genealogiske skemaer. Den nye håndbog og de nye skemaer blev præsenteret, og der var lejlighed til at stille spørgsmål. Efter mødet var der arrangeret rundgang på Landsarkivet i Viborg, og dagen sluttede med fællesspisning i Palæet, som også havde været rammen om møderne tidligere på dagen.

Martin Emil Nielsen, Frederikslundsvej 20, Nordre Gren, 65 år den 22. marts.

Aksel Sørensen, Aalborg, 70 år den 30. marts.

Thyra Marie Martine Pettersson, København, 60 år den 31. marts.

Velsignelse:

Aalborg:

1. oktober:
Johannes Vestbø og Kirsten Wada Ingegerd Hagstrøm Vestbøes søn, **Mikael Bjørn Vestbø**, velsignet af sin fader.

Dåb:

Aalborg:

8. november:

Kristian Svenning Johansen, døbt af ældste Larry Gardner, håndspålggelse ved ældste Don Hartman.

Birthe Ditlev Johansen, døbt af ældste Don Hartman, håndspålggelse ved ældste Mark Sørensen.

Hanne Ditlev Johansen, døbt af ældste Don Hartman, håndspålggelse ved ældste Mark Sørensen.

22. november:

Jens Ditlev Pedersen, døbt af ældste Mark Sørensen, håndspålggelse ved samme.

Mona Elise Nikolajsen Pedersen, døbt af ældste Mark Sørensen, håndspålggelse ved samme.

Sønderborg:

2. november:

Lorentz Carl Frede Iversen, døbt af ældste David Lewis, håndspålggelse ved ældste David Bird.

Silkeborg:

18. oktober:

Bjarne Bidstrup, døbt af broder Allan Bruun, håndspålggelse ved ældste Mark Sørensen.

Randers:

1. november:

Anker Hvidfelt Hansen, døbt af ældste Daniel Kent Olsen, håndspålggelse ved ældste Merlin Jensen.

Ordinationer:

Aarhus:

3. november:

Arne Kristensen ordineret til lærer af broder Jens Lind Jensen.

Aalborg:

9. november:

Keld Jensen ordineret til præst af broder Ejnar Sørensen.

Jan Quistgaard ordineret til lærer af broder Børge Kiltgaard.

Odense:

9. november:

Lars Frees Horneman ordineret til præst af broder Preben Olesen.

16. november:

Svend Erik Nissen Jensen ordineret til diakon af broder Niels Ove Andersen.

Rettelser:

I Stjernen for november 1969 er der desværre opstået en fejl, idet der under **Dåb** i Frederikshavn den 16. august står, at **Mariann Harding Larsen** blev døbt af Orla H. Larsen. Dette er forkert, idet hun blev døbt af sin fader, broder **Harding Inge-mann Larsen**. Fejlen bedes venligst undskyldt.

Dødsfald:

Den 16. august 1969 døde søster Karen Gøthgens mand, overlæge, dr. med. **Ejnar Vilhelm Gøthgen**, og blev begravet fra vor kirke på Prtorvej i København den 21. august. Æret være overlæge Gøthgens minde!

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende: **Ovidie Mathea Jakobsen**, Esbjerg, 65 år den 2. marts.

Charles Jepsen Larsen, Odense, 60 år den 6. marts.

Carla Drue, Odense, 60 år den 9. marts.

Hansine Kathrine Christensen, Aarhus, 70 år den 13. marts.

Vera Krautwald Krolmer, København, 65 år den 15. marts.

Missionær afløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

3. november:

Calvin Brian Jones fra Calgary, Alberta, Canada, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Leonard Arthur Hale fra Molalla, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Rønne.

8. november:

Davis R. Christensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Rønne.

Carolyn Andersen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Horsens.

24. november:

Alva O. Jensen fra Lander, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

Mark N. Sørensen fra Lowell, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

29. november:

Daniel A. Shepard fra Pico River, California, efter sidst at have arbejdet i København.

Brent E. Shick fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

3. december:

Douglas D. Horman fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

Michael Vernon Nielsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Og endog tilgive os selv

RICHARD L. EVANS

Vi er allesammen til tider irritable og skuffede — sommetider bekymrede, modløse, misfornøjede, når vi mister den fred, den sunde fornuft, som altid er en væsentlig forudsætning for indre ro og fred. Og disse skuffelser forøges, når vi ser dagene glide hurtigt forbi og os selv løbe, gå, komme, bruge timerne uden at gøre alt det, vi burde, og i vore anstrengelser for at følge med og indhente det forsømte, vakle mellem overdrivelser og op- og nedgangsperioder; sommetider muntre og sommetider nedslåede; så meget ugjort og så meget overdrevet. Og derfor vil vi i dag med nogen selvansøgning trygle om fred og ro, om tålmodighed, forventning og genvurdering af vort formål, med tro på livets ubegrænsede og evige muligheder. Og sammen med tro behøver vi omvendelse, forståelse, kærlighed, tilgivelse, når vi allesammen bliver stillet ansigt til ansigt med en vurdering af vor fortid, med vor nytte i øjeblikket, og en drejning mod de værdier, som vil vare længst. Hjælp os, Gud, til at lære det unyttige i fjendskab — dog fjendskab mod ondt — men ikke fjendskab mod andre, der alvorligt prøver på at leve og at finde deres plads i livet. Åh, må vi leve vort liv med mere interesse og venlighed mod vore kære, mere medlidenhed mod andre mennesker, mere ærlighed, mere medlidenhed i domme, og måske endog mere tilgivelse for os selv, for vi ved, at Gud lever, at vort liv og vore kære er evige, at Hans lov og magt og hensigt er overalt — og således finde fred og ro, idet vi forberdrer os, angrer, tilgiver andre, holder Hans bud, efterlever lovene om sundhed, lovene om lykke, ja, alle livets love — og lever således, at vi mildt og alvorligt endog kan tilgive os selv.